

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 2

Alan Alexander Milne
Dilek Aykul Bishku
Cahit Sıtkı Tarancı
Ayla Çınaroğlu
Gianni Rodari
Refik Durbaş
Abbas Cılga
Seza Aksoy

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

İLKBAHAR 1990 Yılı: 1 Cilt: 1 Sayı: 2

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

KIRMIZIFARE Ekibi

Editör: Fatih Erdoğan Editör Yardımcısı: Aslı Özer
Görsel Yönetmen: Feridun Oral Sekreter: Neslihan Hun

Üretim Şefi: Sadık Oğuz

Baskı: Çeltüt Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.

Tel.: 522 34 54 - 528 67 29

Yönetim Yeri: REDHOUSE YAYINEVİ

Rızapaşa Yokuşu No: 50

Merca 34450 İstanbul

Tel: 527 81 00

Yazışmalar: Posta Kutusu 142

Sirkeci 34432 İstanbul

Fiyatı: 5000 TL

Yıllık (1990 yılı için dört sayılık) abone bedeli: 20.000TL

(Yurtdışı: DM 25)

Abonelik başvuru, başvurunun yapıldığı yılın
başından o yılın sonuna kadar geçerli olacak şekilde işleme konulur.

Yalnızca Kırmızıfare Çocuk Kulübü üyelerine gönderilir.

Kapak: Feridun Oral

Merhaba!
Çok sevinliyiz!

Birinci sayımızı ulaşabildiğimiz tüm edebiyat dostlarına göndermiştik. Birçok gazete ve dergi Kırmızıfare'mize geniş yer ayırdı. Radyoda ve televizyonda tanıtıldı. Edebiyat çevresinin değerli yazarları, editörleri, yayımcıları, anneleriniz, babalarınız, öğretmenleriniz ve siz sevgili okurlarımız, kiminiz yayınevimize kadar gelerek, kiminiz mektupla, kiminiz de telefonla bizleri yüreklendirdiniz. Dergimize gösterdiğiniz bu ilgi ve yakınlıktan dolayı çok sevinliyiz.

Edebiyat dolu günler dileriz.

KIRMIZIFARE

İçindekiler

BİLYE	AYLA ÇINAROĞLU	29
GÖKTEN UÇ ELMA DÜŞMÜŞ	DİLEK AYKUL BİSHKU	30
GECE MELEYEN KEÇİ	ABBAS CILGA	35
BİR ASLANCIK VARMIŞ	REFİK DURBAŞ	40
ROBENSON	CAHİT SITKI TARANCI	42
PUF PUF AYI	ALAN ALEXANDER MİLNE	44
BİH GEZEĞENİNİN ÖĞRETEN ŞEKERLERİ	GIANNİ RODARİ	50
DOST UÇURTMA	SEZA AKSOY	52
BİR KİTAP BİR YAZAR		55
BİR SÖZCÜK BİN SÖZCÜK		57

BİLYE

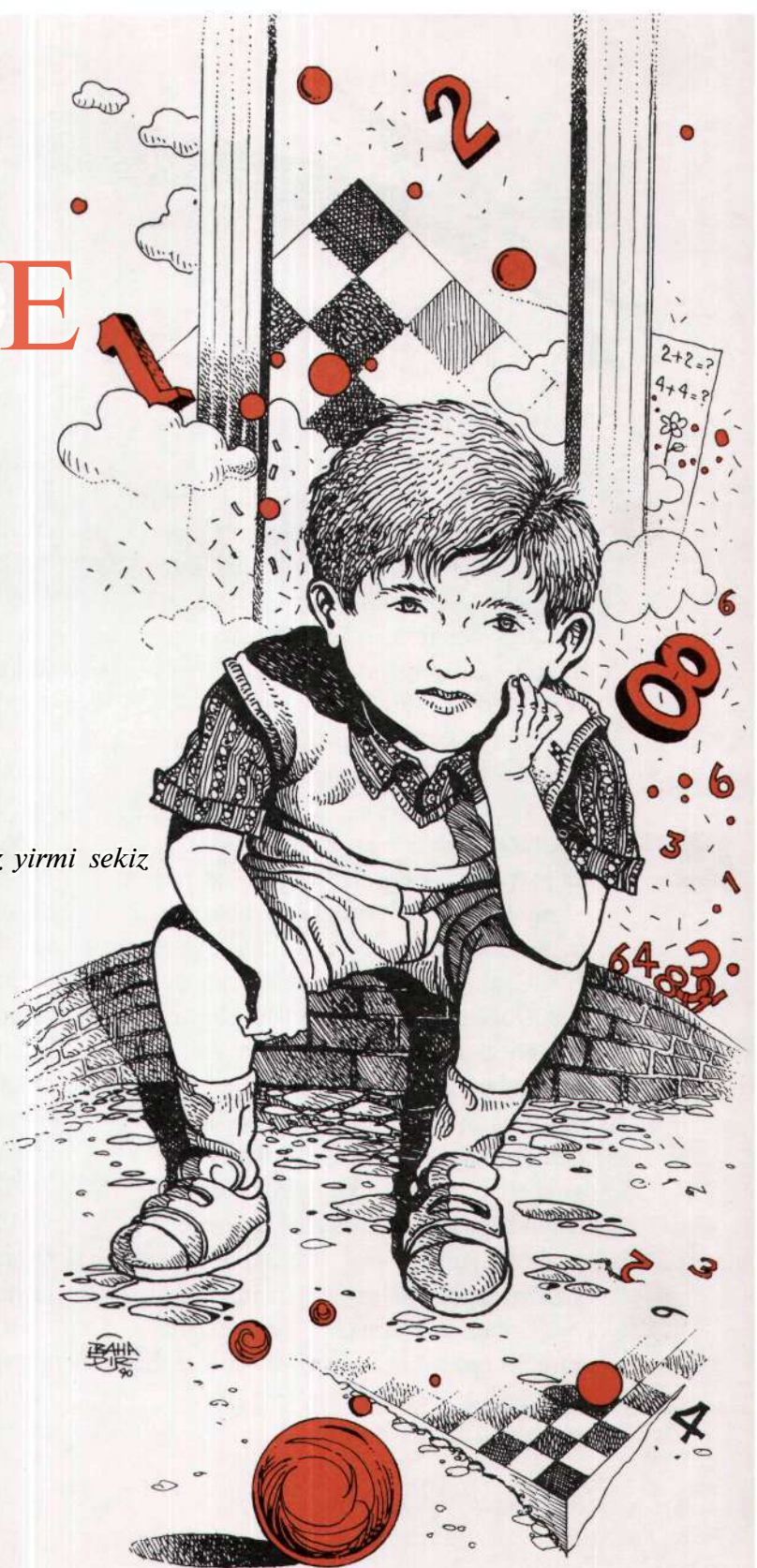
Ayla Çınaroğlu

*Çan'ın bir bilyesi var
Bir bilye, bir bilye daha
İki bilye yapar*

*Can'ın iki bilyesi var
İki bilye, iki bilye daha
Dört bilye yapar*

*Dört, dört daha sekiz
Sekiz sekiz on altı
Otuz iki, altmış dört, yüz yirmi sekiz*

*Bütün bilyeleri toplarsa
Can
Sonra kiminle oynar*

Resimleyen: Bahadır İşler

Dilek Aykul Bishku

Gökten üç elma düşmüş

O SABAH Plof, bahçesinde yer cücelerinin tıtır tıtır oradan oraya koşuşturması ile uyanmış. Uyku sersemi pencereye gidip dışarı seslenmiş.

"Hey! Bu gürültü ne böyle? Daha güneş bile doğmadı."

Cüceler telaşla, "Bugün sarayda düğün var, unuttun mu Plof?" diye cevap vermişler, "Kralın kızı evleniyor."

Plof, "Sabahın köründe evlenmiyor herhalde!" diye aksi aksi söylenmiş.

Cüceler neşeyle, "Günlük işlerimizi vakitlice bitirelim ki eğlentiye geç kalmayalım," demişler ve işlerine devam etmişler. Plof da omuzlarını silkmiş ve homurdana homurdana yatağına dönmüş.

Uyandığında etrafta çıt yokmuş. Vakit öğlene ulaşmış. Yer cüceleri de çoktan giyinip kuşanıp sarayın yolunu tutmuşlar. Tüm Kafdağı halkı gibi Plof da davetliymiş düğüne. Hazırlanmak için hemen harekete geçmiş. Ama bütün giysileri bumburuşukmuş. Ütü ise evin dağınıklığı içinde kim bilir nerelere kaybolduğundan Plof üzerine geçirecek eli yüzü düzgün bir şey bulamamış.

Sonunda, "Amaaan, ne yapalım yani," demiş. "Ben de evde oturur, hazır şu gürültücü cüceler de gitmişken sessizliğin tadını çıkarırım."

Plof Kafdağı'nın eteklerinde ufak bir kulübede yaşıyor, bahçesinde kendiliğinden yetişen mantarları yer cücelerine kiraya vererek geçiniyormuş. O denli tembel ve üşengeçmiş ki bütün gününü bahçede güneşlenerek geçirir, yıl boyunca hazır çorbadan başka bir şey pişirmez, evini silip süpürmeyi aklına bile getirmemiş.

İşte, o gün de bahçesindeki şezlonga uzanmış, saraydan gelen çalgı seslerinin de etkisi ile tatlı bir uykuya dalmak üzereymiş ki, gökten başına kocaman bir elmanın düşmesiyle yerinden sıçramış. Elma o kadar hızlı inmiş ki kafasına, zavalcılık bir süre kendisine gelememiş. Sonra da müthiş bir öfkeye kapılmış. Kafasına bu elmayı atan münasebetsizi bulup, ona hesap sormak için yukarılara bakmış. Bahçesinin üzerinde gezinen minik mavi bir buluttan başka hiçbir şey yokmuş görünürlerde. Plof, bahçedeki kavak ağacına tırmanıp buluta daha yakından bakmak üzere harekete geçmiş. Üşengeçliğinden hiç beklenmeyecek bir çeviklikle ağaca tırmanıp buluta ulaştığında bir de ne görsün! Süslü püslü giysilere bürünmüş tombul bir cin, bulutun üzerinde bağdaş kurmuş oturuyor. Cinin yanındaki elma küfesi

hiçbir kuşkuya yer bırakmıyor ve Plof'un kafasında oluşmaya başlayan şişliğin sorumlusunu ele veriyormuş.

Plof, "Hah!" demiş. "Kafama bu elmayı atan sensin demek!"

Cin mahcup mahcup gülümsemiş. "Ah, evet, tabii! Ama niye zahmet edip buraya kadar geldin. Teşekkürle ne gerek var? Bu benim görevim."

"Teşekkür mü?" diye bağırmış Plof. "Ne teşekkürü? Hem ne biçim görevin var senin?"

Cin hayretle, "Aaa-aaa," demiş. "Ben de bunu herkes bilir sanıyordum. Ben bulutla Kafdağı'nın üzerinde gezer, mutlu bir olay ya da bir kutlama olduğunda aşağıya üç elma atarım."

Plof, Gökten üç elma düşmüş... diye biten masalları hatırlamış ve durumu anlar gibi olmuş. Cin de bu arada cebinden *Kafdağı'ndan Masalları* yazan ufak bir kitap çıkarıp açmış ve şişko parmağı ile işaret ederek okumuş.

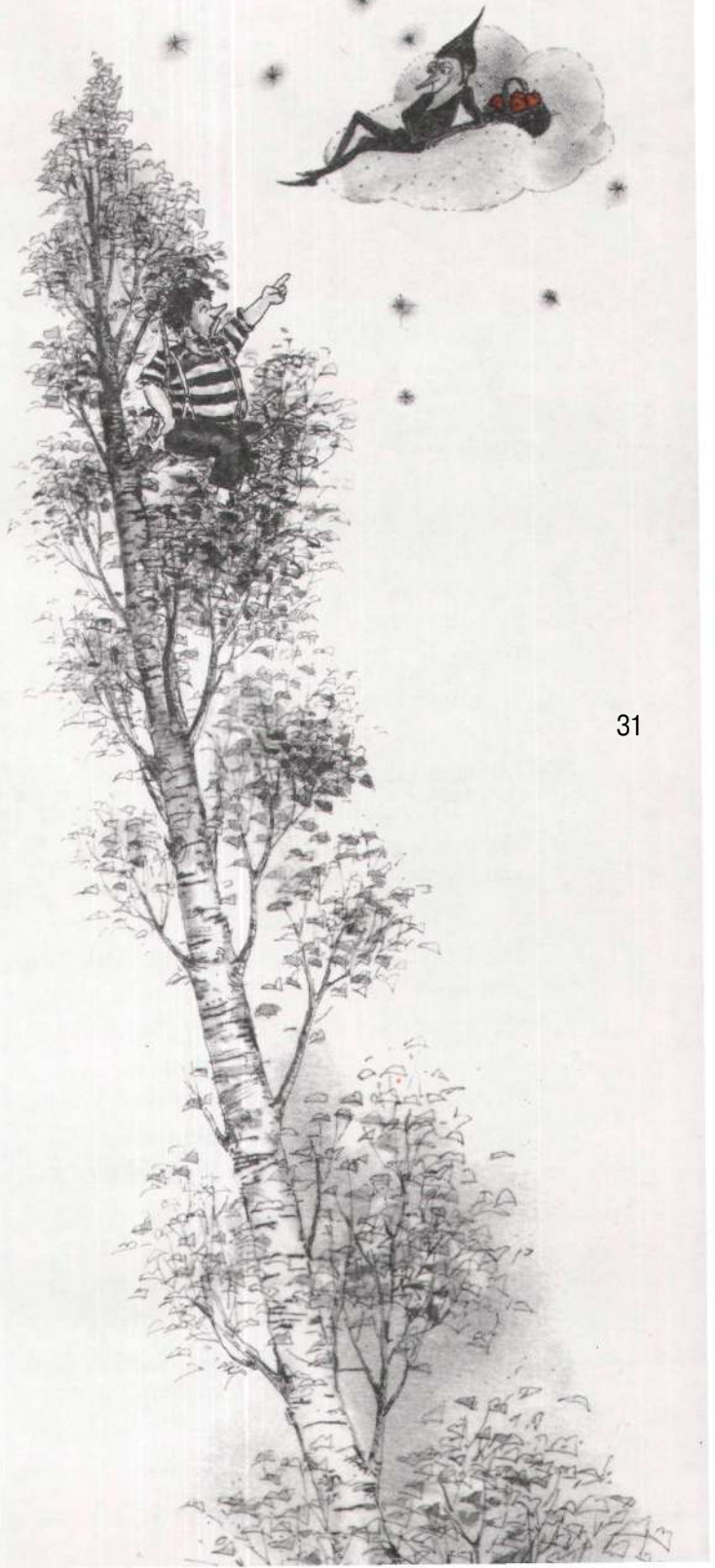
"Bak görüyor musun ne diyor, dinle. Sarayda düğün dernek kurulmuş. Prense prenses evlenmiş ve muratlarına ermişler. Gökten üç elma düşmüş..." Gözleri parlayarak Plofa bakmış.

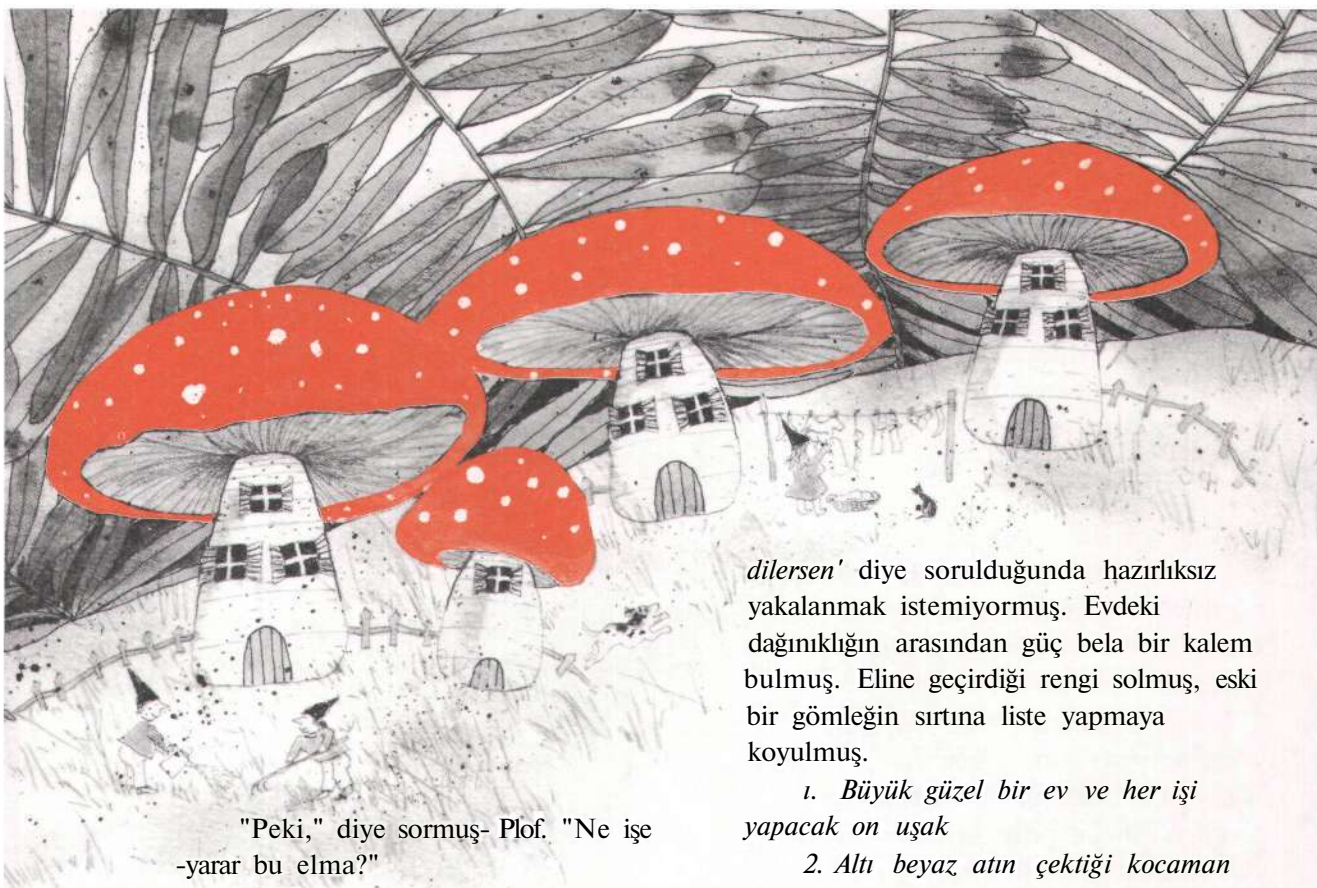
"Hah," demiş. "İşte ben burada devreye giriyor ve o üç elmayı atıyorum aşağı."

Plof elindeki elmaya alıcı gözü ile yeniden bakmış. Gerçekten öyle sıradan bir elmaya benzemiyormuş bu elma. Pırl pırl parlıyor adeta etrafa kırmızı ışıklar saçıyormuş.

"Demek bu sefer o üç elmadan biri benim başıma düştü ha?"

Cin gururla, "Yaa, evet," diye cevap vermiş.

"Peki," diye sormuş- Plof. "Ne işe -yarar bu elma?"

Cin kafasını kaşımış.

"Doğrusunu istersen benim de fazla bir fikrim yok," demiş. "Sahibine şans getiren büyü bir elma bu, ama nasıl bir büyü var bilemiyorum."

Plof elmasını özenle cebine yerleştirip cine teşekkür ettikten sonra kavak ağacından inip evine ulaşmış. Bu arada yer cüceleri de saraydan dönmüş, bahçede çimleri suluyorlarmış. Plof onlara hiçbir şey belli etmeden sakın sakın ısıklık olarak evine girmiş ve büyü elmayı masanın üzerine koymuş, Ellerini oğuşturarak masanın çevresinde dört dönmeye ve elmadan isteyeceklerini düşünmeye başlamış. Belli ki elmada istediklerini gerçekleştirecek bir sihir varmış. Plof kendisine, *'Dile benden ne*

dilersen' diye sorulduğunda hazırlıksız yakalanmak istemiyormuş. Evdeki dağınıklığın arasından güç bela bir kalem bulmuş. Eline geçirdiği rengi solmuş, eski bir gömleğin sırtına liste yapmaya koyulmuş.

1. *Büyük güzel bir ev ve her işi yapacak on uşak*

2. *Altı beyaz atın çektiği kocaman bir araba*

3. *Her renk ve tadda bin adet çiklet*

Tam o sırada kapının zili çalmış, Plof, "Geldiler," diye bağırarak elinde gömlekle kapıya koşmuş. Ne yazık ki gelen kızkardeşi Mof'tan başkası değilmiş.

Mof, "Aman tanrım, bu evin hali ne böyle!" diyerek içeri girmiş.

Plof, her işe burnunu sokmaya bayılan Mof'un elmayı görmesinden, daha da fenası elma sihirini gösterdiğinde orada bulunarak işleri karıştırmamasından çok korkuyormuş. Bu yüzden olanları anlatacak yerde, "Ev çok dağınık, çünkü ben her şeyi ortaya yığdım, çünkü, eee... Çünkü her şeyimi Kimsesiz Perileri Koruma Derneği'ne bağışlamaya karar verdim!" diye bağırarak.

Öteden beri çeşitli yardım derneklerinde çalışan Mof, o güne dek Plof'un kimseye tek bir kuruş bile yardımında bulunmadığını bildiğinden müthiş şaşırılmış.

"Ne?" demiş. "Sahi mi?"

Plof eline geçirdiği bir çuvala ne bulursa tıktırmaya başlamış.

"Tabii, niçin o kadar hayret ediyorsun? Kimsesiz perilere yardım hepimizin görevi."

Bir yandan da nasıl olsa yakında bunlara hiç ihtiyacı kalmayacağını düşünerek için için gülüyormuş.

Mofa dönerek, "Orada durup seyredeceğine yardım etsene!" diye bağırılmış.

Birlikte göz açıp kapayıncaya dek Plof'un bütün eşyalarını çuvala doldurmuşlar. Plof çuvalı kardeşinin eline tutuşturup onu apar topar kapıya götürmüştü.

Titrek ve acıklı bir sesle, "Bu yaptığım bir insanlık borcu," demiş. "Her şeyimi bağışlıyorum perilere ve yalnız şu elmayı ayırıyorum kendime. Acıkırsam karnımı bu elma ile doyururum. Güle

güle git kardeşim, Git ve perilere de ki, 'Plof herkesin sandığının aksine iyi yürekli ve yardımseverdir.' İyiliklerimin karşılığını bir gün göreceğimden eminim."

Bu acıklı söylevin içtenliğine kendisi bile inanan Plof'un gözleri dolu dolu olmuş. Mof da o kadar etkilenmiş ki, çuvalı sürüye sürüye gözden kaybolurken bile hâlâ hıçkırıyormuş.

Plof olup biteni hayretle seyretmekte olan yer cücelerine, "Ne bakıyorsunuz?" diye bağırılmış.

"Hiç mi yardımsever birini görmediniz? İşiniz yok mu sizin! Dağılın!"

Sonra da kapısını çarparak içeri girmiş, elinde listesi elmanın marifetlerini beklemeye koyulmuş.

Aradan saatler, saatlerin ardından günler geçmiş. Günler haftalara dönüşürken Plof'un canı sıkılmaya, sabrı taşmaya başlamış. Sonunda Plof bir şeyler yapmaya karar vermiş. Önce elmayı alıp bir güzel ovarak parlatmış. Kulak kesilip beklemiş ama hiçbir şey olmamış. Bunun üzerine elmayı havaya atıp tutmayı denemiş. Yine ne ses varmış ortalıkta ne de seda. Yere atıp topaç gibi çevirmiş, sapından tutup sallamış. Boşuna. Sonunda aklına müthiş bir fikir gelmiş.

"Tabii," demiş. "Nasıl oldu da bunu daha önce düşünemedim."

Plof bütün cesaretini toplayarak elmayı ısırmış. Heyecandan yüreği küt küt atarak olabilecekleri beklemiş. Ne yazık ki yine hiçbir şey olmamış. Bunun üzerine ümitsizliğe kapılan Plof elinde elma ağlamaklı bir halde kapının önüne çıkmış. O sırada fakir bahçıvanın on iki fakir çocuğundan on ikincisi oradan geçmekteymiş. Plof elindeki elmayı çocuğa doğru fırlatmış,

"Hey, çocuk!" diye seslenmiş. "Al bu elmayı senin olsun!" Çocuk bu beklenmedik armağanı sevinçle kabul

etmiş ve elmayı ısıra ısıra gözden kaybolmuş.

Aradan çok zaman geçmiş. Bir gün Plof yine bahçesinde güneşlenir ve yer cücülerinin mantar evlerinde yaptıkları bahar temizliğini seyrederken kapısının önünde beyaz atların çektiği muhteşem bir araba durmuş. Arabadan şık elbiseler içinde genç bir adam inmiş, Plof neden sonra fakir bahçıvanın fakir oğlunu tanımış.

Genç adam, "Size teşekkür etmeye geldim," demiş. "Bana verdiğiniz elmayı hatırladınız mı?"

Plof'un kalbi duracak gibi olmuş.

"Hatırlamaz olur muyum?" demiş. "Anlaşılan elmanın sırrını çözdün. Peki ama nasıl basardın?"

Bahçıvanın oğlu gülümsemiş. "O güne dek o kadar güzel ve lezzetli bir elma yememiştin," diye cevap vermiş. "Öyle enfes bir elmaydı ki çekirdeklerini götürüp bahçemize ekim. Elmaları

yetiştirmek çok güç oldu, ama sonunda başardım. Elmalarım Kafdağı'nda ün saldı, ben de zengin oldum."

Plof özençle, "Ne güzel bir araban var," demiş. "Kocaman bir evinde vardır herhalde."

"Evet, kocaman bir evim de var."

"Ya her renkten çikletler?"

"Aslına bakarsanız ben pek çiklet sevmem," diye cevap vermiş genç adam.

Plof, "Yaa, yazık," diye omuzlarını silkmiş. "Ben çok severim. Her renk ve tadda bin çikletim olsun isterdim."

Ertesi sabah postacı Plofa rengârenk bin çikletle dolu kocaman bir kutu getirmiş. Bu günlerde Plof bütün zamanını bahçesinde güneşlenip çikletlerini çiğneyerek ve gökyüzünde belirecek küçük mavi bir bulutu bekleyerek geçiriyor. Ama bulutu bir daha görebileceğini hiç sanmam, çünkü her defasında şezlongunda uyuyakalıyor zavallı.

GECE MELEYEN KEÇİ

Abbas Cılga

Songül dayanamadı. Karanlığa, sessizliğe, erken yatışa, filmin yarıda kalışına öfkesini belli etti:

"Uffff!.."

"Uygun gelmiyor mu?" diye sordu ablası.

"Gelir mi hiç? Gelmiyor ya!.."

Dışarıdan bir ses girdi araya:

"Me eeeee!.."

Evin küçük kızı, hemen doğruldu yatağında. Şaşkın, coşkulu:

"Aaaaa! Keçi bu, keçi!" dedi.

Bir daha meledi keçi:

"Me eeeee!.."

"Ah yazınk! Çok çok yazık!.. Ne de acıklı meliyor zavallı keçi! Sanırım melemiyor, ağlıyor. Keçiler ağlar mı ablacığım?" diye sordu Songül.

İlknur, "Bilmem..." diyerek kestirip attı,

Songül, karyoladan sıyrılıp yere indi. Pencereye yaklaştı. Perdeyi araladı. Keçiye görmek istiyordu. Ama gecenin koyu karanlığı çıktı karşısına. Her şeyi örtüp, görünmezleştirmişti. Gene de uzaklaşmak, yatağına dönmek gelmiyordu içinden. Bakıp duruyor, keçiye görmeye çalışıyordu,

AKDAĞ AİLESİ, dikkatle televizyondaki serüven filmini seyrediyordu. Tam o sırada elektrik kesildi. Tüm semtin insanlarıyla birlikte, karanlığın içinde buldular kendilerini.

Elektriğin ne zaman geleceği bilinmezdi. Gaz lambası, mum girdi araya. Böyle şeylerle tadı tuzu olmuyordu gecenin. Hele küçükler, hiç sevmiyorlardı elektrik ışığından yoksun kalmayı.

Kesinti varsa, yataklara erken girilir çoğunluk. Akdağlar da erkenci davrandılar yatmakta. Evin iki kızı İlknur'la Songül, aynı odayı paylaşıyorlardı. Mum ışığında soyunup, yataklarına girdiler.

Erken yatmışlardı ya, uykularının geleceği yoktu. Odanın karanlığına seyirci, sessizliğine dinleyici oldular.

Ablası sormadan edemedi:

“Sen ne diye oradasın ki?..”

“Keçiye görmeye çalışıyorum.”

“Bu karanlıkta keçi mi görülürmüş?
Haydi dön yatağına!”

Songül, istemeyerek uzaklaştı pencereden. Kollarını gergin tutarak yürüyüp yaklaştı karyolasına. Raylarda hafif gıcırdama oldu yatağa girerken. Gene karanlığın seyircisi sessizliğin dinleyicisiydi. Bu da sıkıntı vericiydi işte!.. Sıkıntidan kurtulmanın tek yolu, konuşmaktı.

“Ablacığım!”

“Efendim?”

“Bu keçi, kimin keçisidir?”

Ablasına göre Songül akılsızca bir soru sormuştu. Bu nedenle yanıtı sert oldu:

“Ben nereden bileyim kızım? Keçileri, sahiplerini tanıdığım mı var?”

Songül:

“Anladım öyleyse,” dedi.

“Gülsuyu’ndan birinin keçisidir bu keçi.”

“Hiç kuşkusuz öyledir. Buralarda, Gülsuyu Mahallesi ünlüdür keçileriyle. Bizim mahallede keçi besleyen arama.”

Gülsuyu, Ankara Asfaltı üstünde bir tepede oluşmuş bir mahalleydi. Öyle büyük apartmanları yoktu. Evlerin çoğu bahçeli, iki üç katlıydı. Marmara Denizi’nin, adaların seyircisiydi. İnsanlar köylerden gelmiş, evlerini aceleyle kurarak, belediyeden habersiz yapılarla oluşturmuşlardı mahallelerini. Geldikleri yerden ineklerini, keçilerini, koyunlarını getirenler de olmuştu. Böylece köydeki alışkanlıklarını sürdürüyorlardı İstanbul’un bu semtinde de.

O mahallenin keçileri başıboş

dolaşıyor, bazen Songül’lerin mahallesi Esenkent’e kadar geldikleri de oluyordu. Apartman aralarında, yol boylarında otluyor, çöplüklerde karın doyuruyorlardı. Bir de başlarıyla dayanıp çöp varili devirme merakları vardı. Bir yolunu bulup apartman bahçelerindeki çiçeklerin, yeşilliklerin köküne kibrit suyu ekiyorlardı. İşte bu nedenlerle istenmeyen yaratıklar oluyordu Gülsuyu’nun keçileri Esenkentlilerce.

Songül’ün keçilerden yıldıdığı, yakındığı yoktu. Onları sevimli buluyor, seviyordu da. Hele oğlaklar! Onları kucaklamak, gözlerinin içine bakmak, yanak yanağa dakikalarca durmak istiyordu.

Bir gün babasına:

“Eana yavrusu bir keçi alır mısın babacığım?” demişti.

“Keçi mi? Nerede besleyeceksin keçiye kızım? Hani otlak, hani ağıl?”

“Ben onları balkona yerleştiririm. Bayırlara gider, kucaklar dolusu ot getirir doyururum. Hiç aç bırakmam keçimle yavrusunu.”

Hayri Bey kahkahayla gülmüş, bu konuda konuşmamıştı. Songül de babasının keçi almayacağını anlamıştı.

Gülsuyu’nun keçileri, daha çok

İlkbaharda görünürlerdi Esenkent'te. Memeleri torba içine alınmış, torbanın bağı da keçinin sırtında sımsıkı düğüm yapılmış olurdu. İlkbaharda kocamanlaşmış memeli anne keçilerin hareketleri ağırlaşmış olurdu. Çevrelerinde kendileri gibi uzun kulaklı, tüyleri siyah kırmızı alacalı oğlakla dolaşır dururdu. Üç, dört yavrusu olanlar da vardı.

Oğlaklar hem çok sevimli, hem de çok çevikteler. Annelerinin çevresinden ayrılmazlardı. Cin bakışlı oğlakları yakalamak isterdi Esenkent'li çocuklar. Fakat bu işte başarılı olan hemen hemen hiç görülmemişti. Bununla ilgili bir anısı vardı Songül'ün.

Baş hepten saçsız, kaşında bile tüyler bulunmayan, sarı yüzü, kocaman göbekli, geniş kasketli, kasketini kulaklarına kadar indirmiş bir amca gelmişti sitenin karşısındaki bayıra. Yedi sekiz keçi, belki yirmi, belki yirmiden de çok oğlak vardı önünde.

Songül'le arkadaşları çekingen yaklaşmışlardı. Biraz seyircisi olmuşlardı saçsız amcanın sürüsünün.

"Oğlaklarınızı sevebilir miyiz amcacığım?" demişti Bülent.

O geniş kasketli amca birden gülmüştü, Gülerken de dişlerinin tümünü göstermiş, çocuklar da onun dişlerinin tümünün sarı olduğunu görmüşlerdi.

Sevmek ne demek küçük bey? Yakaladığın senin olsun. Oğlakların tümünü yakala, tümü senindir. O zaman istediğince seversin. Hem de sevdiğin kendi oğlağın olur.

Bülent'in mavi gözlerinde ışık bolluğu görülmüştü birden. Hemen işe koyulmuş, oğlak kovalamaya başlamıştı. Uzun kulaklı,

sarı, beyaz, alaca tüylü oğlakların peşindeydi. Oğlaklar kaçıyor, Bülent kovalıyordu. Bayır birden canlanmıştı. Keçiler olanlara şaşkın bakıyorlardı. Sürünün sahibi amca sürekli gülüyordu.

"Hah hah haaa! Yakala, yakaladığın senindir! Yakala, yakaladığın senindir! Koş küçük bey, koş," diyordu.

Sonuç mu? Bülent yanakları kızarmış, yüzü ter içinde kalmış olarak bırakmıştı kovalamayı. Bunca oğlak içinde birine olsun parmak ucu değdirememişti. Göğsü körük gibi işleyen çocuklara, sürü sahibi:

"Eee, suç bende değil küçük bey. Yakalasaydın, yakaladığın senin olacaktı. Yakalayamadın değil mi?" diyordu durmadan.

Bülent yanıt vermiyor, utangaç utangaç yere bakıyordu hep.

Dışında keçinin sesi, gece içinde yankılandı bir daha.

"Me eeeee!.."

"Ah canım! Ah yazıkk!" dedi Songül.

Ablası uykuya dalmak üzereydi o sıra. Kardeşinin keçiler, oğlaklar üstüne düşüncelere daldığını, anılarını canlandırdığını nereden bilsin? Hem kendisi uyumayan, hem de uyuyana engel olan oda arkadaşına karşı sert konuştu.

"Bırak artık gevezeliği. İkide bir, 'ah canım, vah canım' deyip durma! Sen keçinin annesi misin, ablası mı? Sus!"

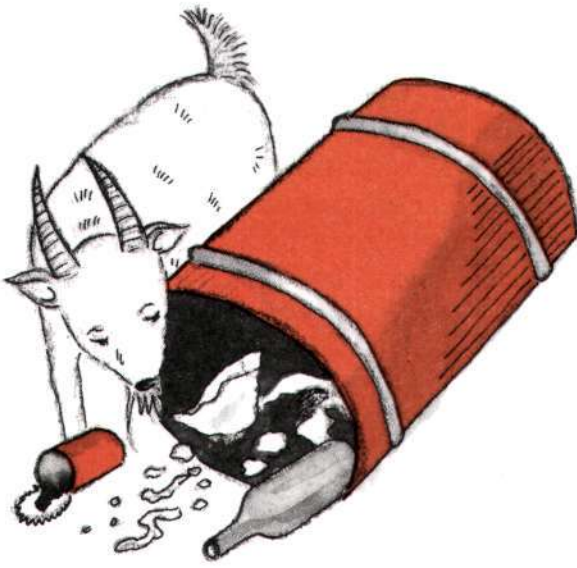
"Acıdığım için böyleyim ablacığım. Tek başına karanlığın içinde, sokaklarda kalmak kolay mı? Acıyorum..."

Songül'ün söyledikleri, ablasını yumuşatmıştı biraz.

"Haydi uyu canım uyu!" dedi.

Bir zaman sustular. Songül, keçiyi bir

türlü aklından çıkaramıyordu ki,,. Ne yapsa onu düşünüyor, keçinin etkisinden kurtulamıyordu.

"Ablacığım," dedi.

"Evet?.."

"Bu keçi buralarda niçin kalmış ki?"

"Bilmem..."

"Onu arkadaşları kovmuş olabilir mi?"

"Keçinin keçiyi kovacağını hiç sanmıyorum."

"Keçi keçiyi kovar," dedi Songül.

"Kovar mı? Nereden biliyorsun?"

"Kendi gözlerimle gördüm."

İlknur'a ilginç gelmişti kardeşinin söylediği.

"Gördün mü? Nasıl?"

Songül, ablasının merak edişine sevindi.

"Yukarı bloklarda bir pazarcı amca var. Onun arada sebze artıklarını çöp bidonlarının yanına döktüğü olur çöp arabası alsın diye. Eğer araba gelmemişse, keçilere şölen olur artıklar. Ben orada gördüm bir keçinin başka bir keçiyi kovduğunu. Keçiler, atılmış lahana

yapraklarının çevresine toplanmışlardı. Eğilip yerden alıyor, aldıklarını başlarını yukarıda tutarak iştahla çiğneyerek tüketiyorlardı. Keçinin biri, başını yukarıda tutarak yaprak çiğnemekte olan öbür keçiye yaklaştı. Karnına küt bir tos vurdu. Boynuzlananın ağzından düştü yaprak, Hemen uzaklaştı oradan. Ötelere gitti. Bir daha da yaklaştı. Başboş dolaştı bayırda."

İlknur:

"Peki, öteki keçiler yaprak yemeyi sürdürdüler mi?" diye sordu.

"Sürdürdüler ya,,."

"O boynuzlanan hiç mi gelmedi?"

"Gelmedi. Küsmüştü..."

"O keçi var ya? Akılsızın tekiymiş. Hazır yiyeceğe küsülür mü? Küseceğine, bir boynuz da kendisi atsaydı o açgözlü arkadaşına. Küstü de eline ne geçti peki?"

"Evet. Kendi zararına oldu," dedi Songül.

Yeniden sessizleştiler. Gözkapakları ağırlaşmaya başlamıştı İlknur'un.

Kardeşinin bir daha konuşmayacağını umuyordu. Rahat bir uykuya dalmanın zamanı gelmişti artık. Fakat umduğu gibi olmadı.

"Bu keçi Gülsuyu'ndaki evine gitmek istiyor mudur ablacığım?" sorusu geldi kardeşinden.

"Sanırım istiyordur. Meleyişindeki acıklılığa bakılırsa, evini çok özlemişe benziyor."

"Gitmek istese de gidemez,"

"Gidemez mi? Niçin gidemezmiş?"

"Her yer kapkaranlık. Gülsuyu ile bizim mahalle arasında derin bir boşluk var. O boşlukta ev falan yok. Orası ağzına kadar karanlıkla doludur şimdi. Korkar

keçicik."

"Keçilerin karanlıktan korkacaklarını hiç sanmam."

Songül, karşı çıktı buna:

"Korkarlar. Korkmaz olurlar mı hiç? Biz nasıl korkuyoruz? Karanlığın içinden cin, ecinni, dev çıkacağını düşünerek korkmuyor muyuz? Onlar da öyle işte. Korkuya kapılırlar böyle şeyler düşünerek."

"Ben de onu diyecektim. Bizi öyle şeylerle korkuturlar. Biz de onları çoğunlukla karanlıkta hatırlarız. Sonuç? Sonuç boş yere korku üretmemizdir. Ama keçi bizim gibi değildir bu konuda. Onda dev, cin, ecinni korkusu arama. Böyle şeyler anlatılmaz keçilere. O ökülerden, cinlerden, korkutucu yaratıklardan habersiz yaşar. Böyle olunca da korkmaz. Niçin korksun ki!" dedi ablası.

"Keçiler korkusuz mudur yani?"

"Hepten de korkusuz olacakları düşünülemez. Kurt, aslan, kaplan gibi etçillerden korkar keçiler. Şimdi korkuyorsa keçi, cinden, devden, ecinniden değil, bir etçille karşılaşmaktan korkuyordur bence.

Songül, iki mahalle arasındaki çukur yeri hatırladı. Evlerden uzak, karanlığın en karanlık olduğu o yerden geçerken kurtların saldırısına uğrayabilirdi keçi. Keskin dişlerini göstererek, sevimsiz, korkutucu sesler çıkarak yaklaşırlardı keçiciğe. Keçi de tüm çevikliğini, boynuzlarını kullanırdı kuşkusuz. Ama bunlar pek işe yaramazdı kan dökücü kurtlar karşısında. Böylesi kanlı kavgalarda, yengi otçulların değil, etçillerin olurdu.

Songül'ün yüreğine korku düştü birden. Yorganı kendisini hepten örtecek

biçimde çekti üstüne. Güvencede olduğunu düşünüyordu şimdi. Yanındaki ablası uykuya dalmış olan Songül, şunları düşünüyordu yorgan altında:

"İyi ki keçi değil de insan yaratılmışım. İyi ki sokakta değil de evimdeyim... Kapılarımız, pencerelerimiz sımsıkı kapalı. Evimiz de o karanlık çukurda değil, apartmanda. Altımızda Numan Bey Amcalar var. O çok güçlü biri. Eskiden güreşirmiş. Kurdu kuyruğundan bir yakalasa, yerden yere çarpar. Hem babacığım da boş durmaz. Numan Bey Amca'ya yardımcı olur. Yalnız ikisi mi karşı çıkarlar acımasız yaratığa? Karşımızda Yıldırımlar, üstümüzde Cahit'ler var. Onların babaları da koşar gelir. Sanki öbür dairelerde oturanlar ilgilenmezler mi? Herkes eline geçirdiği sopayla vurur da vurur. Hem bizim apartmanın dışkapısı da çok sağlam. Demirden yapılmış bir kapı. Kurt demir kapıyı nasıl parçalayıp da içeriye girebilir ki? Gitmese keşke şu zavallı keçi evine. O çukura, o karanlığa gitmese, Sitede, bizim burada geçirse gecesini."

Kendini güvencede düşünen Songül, tüm korkularından sıyrılmıştı. Gözkapakları mutlu biçimde ağırlaşıyordu giderek...

Bir Aslancık Varmış

Refik Durbaş

BABAM SABAH erkenden uyandı. Türkü söyleyerek banyo yapıyor. Bugün değişik bir gün olacak. Nereden mi belli? Çünkü babam her sabah geç uyanır. Öyle türkü falan da söylemez. Bugün okulum da olmadığına göre bakalım gün ne gösterecek...

Yatağımdan kalktım. Hem babamın söylediği türküyü dinliyorum hem akvaryumdaki balıkları seyrediyorum. Bu balıklar da hiç uyumaz mı ne? Annem de birazdan kalkar, kahvaltayı hazırlar. Ne

Resimleyen: Kemal Gökhan Gürses

sıkıcı bir hayat. Şimdi yine söylenmeye başlayacaktır:

"Alican sütünü iç,.. Bak kızarmış ekmeğe krem peynir sürdüm... Hadi oğlum..."

Her sabah aynı şeyleri yemek ne kötü, Ben süt değil, çikolata yemek istiyorum. Ama gel de anlat anneme.

Babam banyodan çıktı. Büyükləri arada bir sevindirmek gerek.

"Canım babacığım," dedim gülerek. Boynuna sarıldım.

Homurtulu bir sesle, belki de istemeyerek:

"Kahvaltını yap, bugün tiyatroya gideceğiz," dedi. "Bu kez annen gelmeyecek. Biz baba oğul, ikimiz baş başa..."

Yine her günkü gibi sütümü içtim. Kızarmış ekmekle krem peyniri yedim. Sütün içine hiç olmazsa kakao karışırsaydı annem. Her sabah olmazmış.

Babam daha önceden biletleri almış.

Giyinip çıktık.

"Bugün dolmuşla değil, taksiyle gidelim," dedi babam.

Beş dakika sonra tiyatronun kapısındaaydık. Neden çocukları hep çocuk tiyatrosuna götürürler sanki?

Oyun daha başlamamıştı. Salon neredeyse doluydu. Biraz sonra ışıklar

söndü ve oyun başladı. Aman tanrım, ne feci şey!

Oyunu anlatmanın bir gereği yok ama, bazı şeyleri de söylemeden geçemeyeceğim.

Oyun büyümüş de küçülmüş bir kızın sözleriyle başladı. Tiyatroya değil de sanki okula gelmişiz. Kız durmadan anlatıyor.

"Kahvaltınızı yapınız. Sütünüzü içiniz. Derslerinizi çalışınız."

Sanki hayatta ders çalışmaktan başka bir şey yok. Peki biz ne zaman oyun oynayacağız? Tiyatro biraz da eğlenmek değil midir?

Neyse kız gitti, bir kukla eşek çıktı sahneye. Sahici bir eşek çıkarsalar daha güzel olurdu bana kalırsa. Adı dans eden eşek ama, sahnede elini kolunu sallayarak dolaşiyor. Çocuklar da bir şey varmış gibi alkışlıyorlar. Birden bağırđım:

"Eşek, eşek, dans etmiyorsun, bari buraya gel de biraz konuşalım."

Eşek bana baktı, ama beni görmüyor. Sonra seyircilerin arasına indi. Kimi kuyruğunu çekiyor, kimi kulağını. Eşek yine sahneye kaçtı.

Garip şey, çocuklardan çok anne babaları eğleniyor. Hayat biraz tuhaf.

Babama sıkıldığımı da söyleyemiyorum. Çünkü o benden keyifli. Yavaşça koltuktan indim. *Bir aslanak varmış*, diye şarkı söyleyerek oynamaya başladım. Tabii benimle birlikte birkaç çocuk daha. Az sonra başkaları da katıldı bize.

Oh dünya varmış! Çocukların oynamadığı tiyatro mu olurmuş? Haftaya babamı tiyatroya ben götüreceğim. Görsün bakalım...

ROBENSON

Cahit Sıtkı Tarancı

*Robenson, akıllı Robenson'um,
Ne imreniyorum sana bilsen!
Göstersen adana giden yolu;
Başımı dinlemek istiyorum.*

*Ben gemi olurum, sen kaptan ol;
Yelken açarız bir sabah vakti.
Güneşte gölgemiz olur deniz.
Yolculuk! derken adamızdayız.*

42

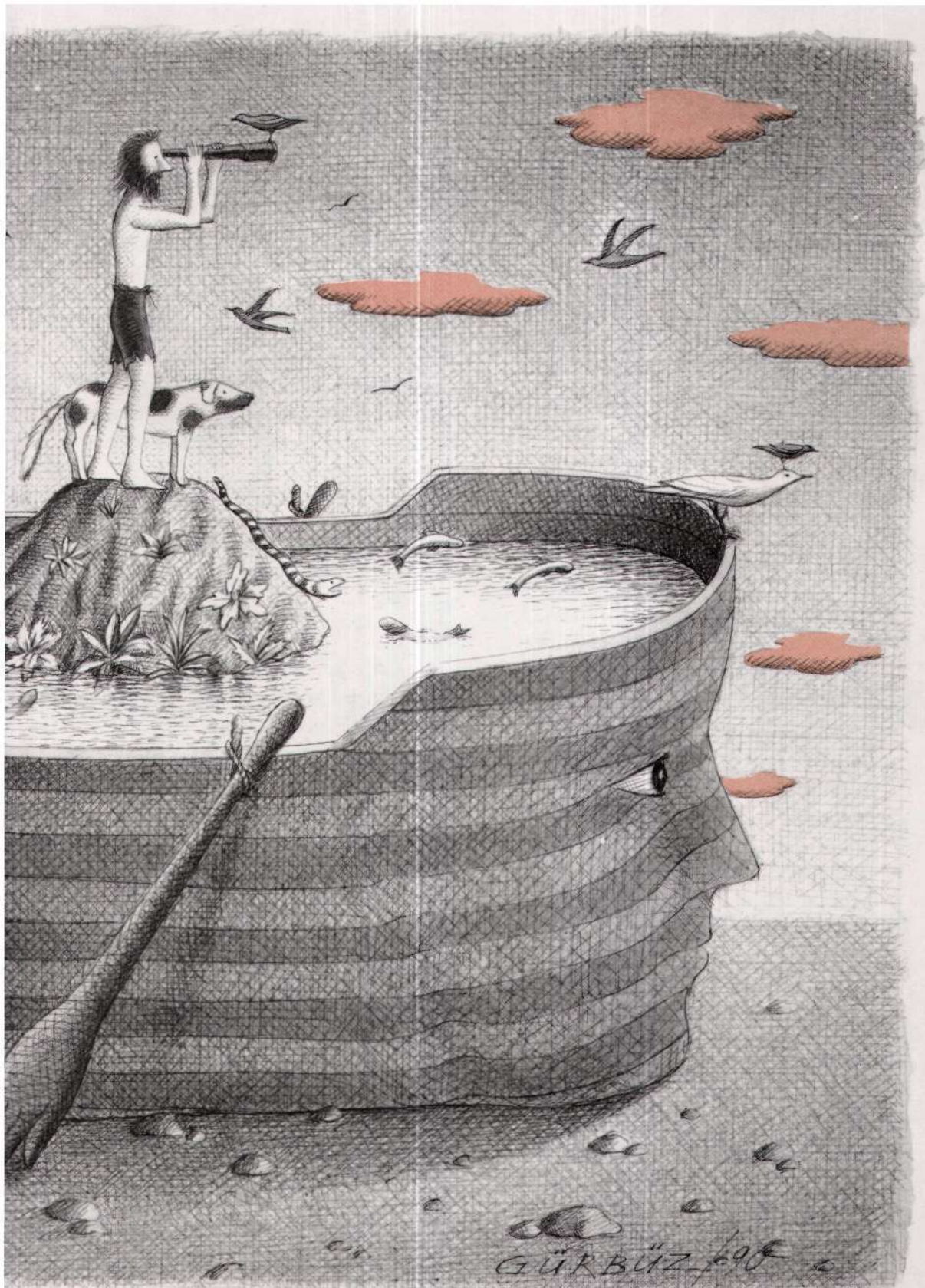
*İsterdim tercümanım olasın,
Tanıtasın beni balıklara,
Vahşi kuşlara ve çiçeklere
Bizdendir diyesin benim için.*

*Ağaca çıkmasını bilirim
Tanırım meyvanın olmuşunu;
Taş kırmak da gelir elimizden,
Ateş yakmak da, aş pişirmek de.*

*Robenson, hâlden bilen Robenson,
Adan hâlâ batmadıysa eğer,
Alıp götürsen beni oraya
Deniz yolu kapanmadan evvel!*

Resimleyen: Gürbüz Doğan Ekşioğlu

Puf Puf Ayı

**Alan
Alexander Milne**

İngilizceden çeviren: Fatih Erdoğan

İŞTE, PUFPUF Ayı bu! Christopher Robin ile birlikte merdivenden iniyor; kafası basamaklara vuruyor bump bump diye. Pufpuf Ayı merdivenlerden aşağı başka nasıl inilebileceğini bilmiyor. Aslında başka bir yolu daha olmalı diye düşünecek, ama kafasının bumplaması düşünmesine izin vermiyor ki. O zaman da diyor ki kendi kendine, demek ki başka bir yolu yok, Neyse, işte onu size tanıştırmamanın zamanı geldi: Şu basamakların dibinde gördüğünüzün adı Pufpuf Ayı!

Pufpuf Ayı bazen az önce merdivenleri inerken olduğu gibi kendi kendine eğlenir, bazen de sıcak bir köşeye oturup masal dinler. Christopher Robin aklından geçenleri okumuş gibi:

"Bir masal?" dedi yanıma gelip.

"Ne olmuş bir masala?" dedim.

"Pufpuf Ayı'na bir masal anlatır mısın?"

"Anlatabilirim herhalde," dedim.

"Nasıl masallardan hoşlanıyor?"

"Kendisiyle ilgili masallardan

hoşlanıyor. Öyle bir ayı işte o."

"Demek öyle."

"Öyle. Anlatır mısın?"

"Bir deneyeyim," dedim.

Ve bir denedim.

Bir zamanlar, çok çok eski zamanlarda, geçen cuma günü filandı, Pufpuf Ayı bir ormanda yaşıyordu. Bir gün yürüyüş yaparken ormanın içinde küçük bir açıklığa geldiğinde kocaman bir meşe ağacının tepesinden bir vızıltının geldiğini duydu.

Pufpuf Ayı ağacın dibine oturdu, başını pençelerinin arasına koyup düşünmeye başladı.

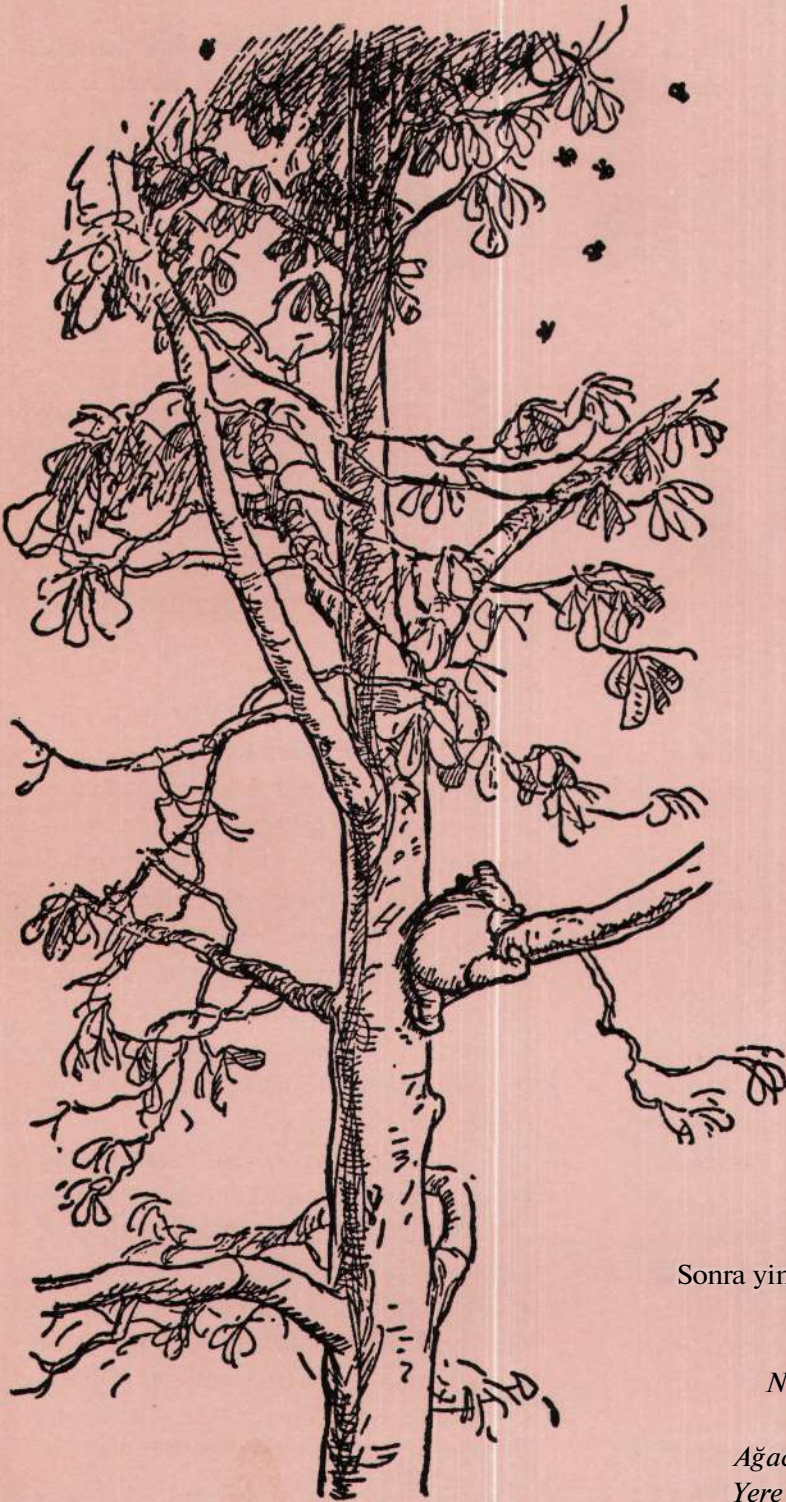

Önce kendi kendine şöyle dedi: "Bu vızıltının bir anlamı olmalı. Hiçbir anlamı olmayan bir vızıltı olamaz. Eğer bir vızıltı varsa, bu vızıltıyı yapan birileri olmalı. Bildiğim kadarıyla bu vızıltıyı çıkaranlar da olsa olsa arılardır."

Sonra biraz daha düşündü ve, "Ve arıların da tek bir amacı vardır bildiğim kadarıyla: Bal yapmak."

Sonra ayağa kalktı ve, "Bal yapmalarının da bir tek amacı vardır," dedi. "Benim o balı yiyebilmem!" Böyle diyerek tırmanmaya başladı.

Tır-
man-
dıkça-
Tır-
man-
dı.
Tır-
man-
dıkça-
Tır-
man-
dı.
Ve
tır-
ma-
nır-
ken
ken-
di
ken-
dine
şu
şar-
kıyı
söy-
ledi:

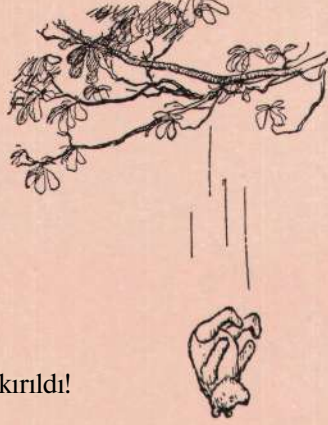
45

*Ne gülmeli, ne şaşmalı
Ayılar çok sever balı
Arılar vız vız ederler
Bal yapan vızıldamak.*

Sonra yine tırmandı tırmandı. Yeni
bir şarkı geldi aklına.

*Neden sanki arı değil ayılar
Ballarını kendileri yapardı
Ağacın tepesinde ne işleri var
Yere yakın kurulurdu kovanlar*

Yoruluyordu tabii artık. Bu yakınma dolu şarkıyı da o yüzden söylemişti. Tam o dala ulaşmıştı ki...

ÇATIRR!

diye dal kırıldı!

"İmdat!" diye bağırdı, hemen altındaki dala düşerken.

"Keşke," dedi altı metre sonraki ilk dala düşerken.

"Bu kadar," diye sürdürdü sözlerini, bir sonraki dalın üstüne tepesi üstü düştüğünde.

Sonraki altı dalın yanından hızla geçerken de, "Çok sevmeseydim," dedi.

Son dala çarpıp bir iki kez zıpladıktan sonra çalılırlar içine düştüğünde de, "Balı!" diye bağırdı. Sonra da, "İmdat!" diye bir daha bağırdı.

Çalılıkların içinden çıktı. Burnuna saplanmış olan dikenleri temizledi ve düşünmeye başladı. İlk düşündüğü de Christopher Robin'di tabii.

("Ben miydim?" diye sordu Christopher Robin. Sesi şaşkınlık doluydu. "Evet sendin.")

Christopher Robin bir şey söylemedi, ama gözleri kocaman, yanakları pembe pembe olmuştu.)

Böylece Puffpuf Ayı ormanın başka bir yerinde yeşil bir kapının ardında

yaşamakta olan Christopher Robin'e gitti. "Günaydın, Christopher Robin," dedi ona,

"Günaydın Puffpuf," dedin sen de ona.

"Balona benzer bir şeyin var mı diye soracaktım."

"Balon mu?"

"Evet. Gelirken kendi kendime şöyle dedim: 'Acaba Christopher Robin'de balona benzer bir şey var mıdır?' Aynen böyle dedim işte. Balonları düşünüyordum da."

"Balonu ne yapacaksın?" diye sordun.

Puffpuf Ayı sağına soluna bakındı, kimsenin onu duymayacağından iyice emin olduktan sonra pençesini ağzına götürüp fısıltıyla, "Bal!" dedi.

"Ama bal ile balonun ne ilgisi var?"

"Var," dedi Puffpuf Ayı.

Neyse ki, Puffpuf Ayı'nın şansına, geçen akşam bir arkadaşının partisindeydin ve orada balonlar vardı. Seninki büyük ve yeşil bir balondur. Tavşaninki de maviydi ve giderken götürmeyi unutmuştu. Sen de hem yeşil balonu, hem mavi balonu alıp eve getirmiştin.

"Hangisini istersin?" diye sordun Puffpuf Ayı'ya.

Puffpuf Ayı başını pençelerinin arasına koyup uzun uzun düşündü.

"Sorun şu," dedi. "Balonla bal toplamaya gitmenin en önemli yanı arılara kendini fark ettirmemektir. Şimdi eğer yeşil balonu alırsam beni ağacın bir parçası sanıp fark etmeyebilirler. Eğer mavi balonu alırsam da beni gökyüzünün bir parçası sanarak yine fark etmezler."

Acaba hangisini almalıyım?"

"Balonun altında seni görmeyecekler mi?" diye sordun,

"Görebilirler de görmeyebilirler de," dedi Pufpuf Ayı, "Arılar hiç belli olmaz ki." Bir süre düşündükten sonra ekledi: "Küçük, kara bir bulut gibi gözükmeye çalışacağım. Böyle kandıracağım onları."

"O zaman mavi balonu almalısın," dedin ona. Karar böylece verilmiş oldu.

Birlikte mavi balonu alıp yola koyuldunuz. Sen, her zaman olduğu gibi, ne olur ne olmaz diye sapanını da yanına aldın. Pufpuf da ormanın çamurlu bir yerine gidip postu çamurdan kapkara olana dek yuvarlandı. Sonra balonu şişirdiniz. Pufpuf balonun ipinden tutuyordu. Sonra balon kocaman olunca sen birden ipi bıraktın. Pufpuf havaya yükseliverdi. Ağacın hizasında, ama beş

altı metre kadar uzağındaydı şimdi.

"İşte oldu!" diye bağırdın.

"Oldu, değil mi?" dedi Pufpuf Ayı aşağıya bakarak. "Neye benziyorum?"

"Balona tutunmuş bir ayıya benziyorsun," dedin sen.

"Yani..." dedi Pufpuf, "yani kara bir buluta benzemiyor muyum? Mavi gökyüzündeki kara bir buluta?"

"Pek benzemiyorsun."

"Belki de sen oradan iyi göremiyorsun. Hem zaten arılar hiç belli olmaz ki."

Onu ağaca yaklaştıracak bir esinti yoktu. Bu yüzden olduğu yerde öylece duruyordu. Balı görüyor, kokusunu alıyor, ama ulaşamıyordu.

Bir süre sonra sana seslendi.

"Christopher Robin!" dedi fısıltıyla.

"Efendim?"

"Galiba arılar şüphelendiler!"

"Nasıl yani?"

"Yani, sanki şüpheli şüpheli bakıyorlarmış gibi geliyor!"

"Belki de senin onların balına göz diktiğini anladılar,"

"Olabilir. Arılar hiç belli olmaz."

Yine bir sessizlik oldu. Biraz sonra yine sana seslendi.

"Christopher Robin!"

"Efendim?"

"Evinde bir şemsiyen var mı?"

"Galiba var."

"Gidip o şemsiyeyi alsan, diyorum. Sonra da arada bir bana bakıp, 'hava ne kadar kötü, galiba yağmur yağacak' diye söylene söylene aşağıda dolaşsan. Arıları kandırmamız kolaylaşacak o zaman."

İçinden bir kakhaha attın tabii.

"Aptal ayıcık!" dedin, ama tabii yine içinden, çünkü onu çok seviyordun. Eve gidip şemsiyeni aldın.

"Hah işte öyle," dedi Pufpuf seni görür görmez. "Meraklanmaya başlamıştım. Arıların kesin olarak şüphelenmeye başladıklarını anladım."

"Şemsiyemi açayım mı?" diye sordun.
"Evet, ama dur biraz. Akıllıca davranmalıyız. Kandırmamız gereken asıl arı, Kraliçe Arı. Onu görebiliyor musun oradan?"

"Hayır."

"Kötü. Neyse şimdi bir o yana bir bu yana yürümeye başla. Bir yandan da, 'Hava da ne kötü, galiba yağmur yağacak' diye söylen. Bu arada ben de Küçük Bulut şarkısını söyleyeceğim, küçük bir bulut gibi tıpkı. Haydi!"

Böylece, sen bir o yana bir bu yana gidip gelirken ve arada bir yağmur yağacakmış gibi yukarıya bakarken Pufpuf da şu şarkıyı söyledi:

*Ne güzel şey bulut olmak
Süzülmek maviliklerde
Bütün küçük bulutlar
Şarkı söyler göklerde.*

*Ne güzel şey bulut olmak
Süzülmek maviliklerde
Gurur veriyor bana
Bulut olmak göklerde.*

Anılar her zamankinden daha fazla şüpheli vızıldıyorlardı şimdi. Bazıları şarkısının ikinci dördlüğüne başladığı sırada Küçük Bulut'un yanına gelmiş, hattâ bir tanesi bir ara bulutun burnuna konmuş sonra yine havalanmıştı.

"Christopher... Off! Robin," diye seslendi bulut yukardan.

"Efendim?"

"Düşündüm de... Çok önemli bir karara vardım. *Bunlar başka türlü arılar!*

"Öyle mi?"

"Evet, başka türlü. Herhalde yaptıkları bal da başka türdür, değil mi?"

"Bilmem ki."

"Bence öyle. Bu nedenle de artık aşağı inmek istiyorum."

"Nasıl?" diye sordun sen.

Pufpuf Ayı bunu düşünmemişti işte. İpi bırakırsa BUMP! diye yere düşer. Tabii bu da hiç hoşuna gitmez. Bu yüzden uzun uzun düşündükten sonra dedi ki:

"Christopher Robin, tüfeğinle balonu vursana. Tüfeğin yanında mı?"

"Tabii, yanımda," dedin sen, "ama balonu vurursam, balonum patlar."

"Ama vurmazsan ve ben ipi bırakıp aşağı düşersem, ben patlarım."

Tabii ona hak verdin ve balona dikkatle nişan alıp tetiği çektin.

"Off!" dedi Pufpuf Ayı.

"Vuramadım mı?" diye sordun.

"Vuramadığın söylenemez," dedi Pufpuf Ayı. "Ama balonu değil."

"Özür dilerim," dedin ve yeniden ateş ettin. Bu kez balondan hava kaçmaya başlamıştı. Pufpuf Ayı sönen balonla birlikte yavaş yavaş yere indi.

Ama bu kadar uzun süre balonun ipini tutmaktan kolları öyle kasılmıştı ki kolları bir haftadan fazla bir süre öyle havada kaldı. Ne zaman burnuna bir sinek konsa puf puf diye üfleyerek kovmak zorunda kaldı. Ve sanırım, ama pek emin değilim doğrusu, belki de bu yüzden adı Pufpuf onun.

"Bu kadar mı?" diye sordu Christopher Robin.

"Bu öykü bu kadar. Ama başkaları da var."

"Pufpuf'la benim hakkımda mı?"

"Sizinle ve başkalarıyla ilgili.

Hatırlamıyor musun?"

"Hatırlıyorum, ve ne zaman hatırlamaya çalışsam, unutuyorum."

"Hani o gün Pufpuf fil yakalamaya gitmişti."

"Yakalayamamışlardı, değil mi?"

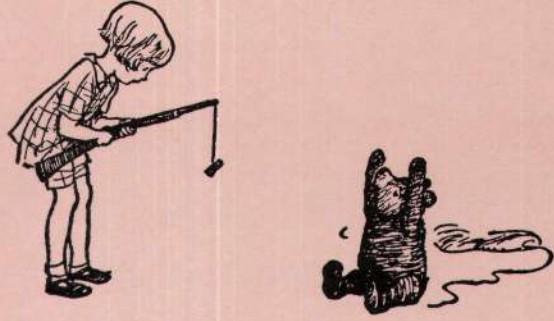
"Hayır."

"Pufpuf yakalayamamıştı, çünkü beyni yoktu. Peki, ben? Ben yakalayabilmiş miydim?"

"Ama öyküyü anlattırırıyorsun bana."

Christopher Robin başını salladı.

"Ben hatırlıyorum," dedi, "ama Pufpuf hatırlamıyor. Bir daha dinlemek

istiyor. O zaman yalnızca hatırlanılan bir şey değil, gerçek bir öykü oluyor çünkü."

"Asıl benim için öyle oluyor," dedim,

Christopher Robin içini çekti. Ayısını bacağından yakalayıp kapıya yürüdü.

Pufpuf arkasından sürükleniyordu. Kapıya gelince geri dönüp, "Banyo yaparken gelip bana bakacak mısın?" diye sordu

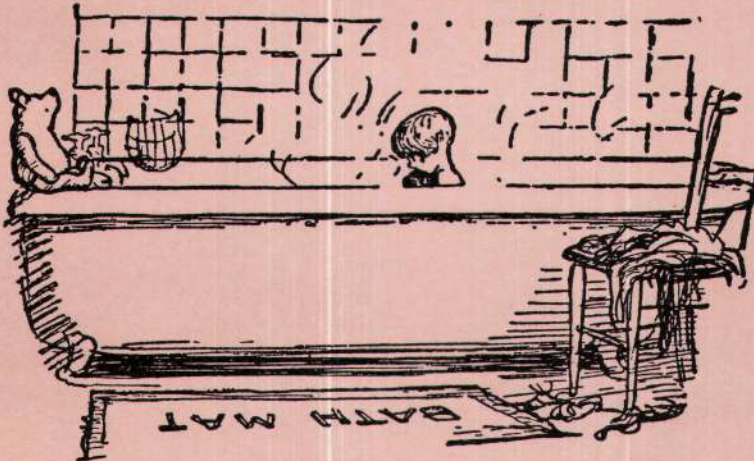
Christopher Robin.

"Olabilir," dedim.

"Ona tüfeğimle ateş ettiğimde acıtmadım değil mi?"

"Asla."

Başını sallayıp yukarı çıktı. Pufpuf un merdivenlerin basamaklarında çıkardığı BUMP BUMP sesini dinledim bir süre,

BİH GEZEĞENİ'NİN ÖĞRETEN ŞEKERLERİ

Gianni Rodari

İtalyancadan çeviren: Aslı Özer

BİH GEZEĞENİ'NDE kitaplar yokmuş. Aklınıza gelen her tür bilgi şişelere doldurulup satılmış.

Tarih vişne şurubu gibi kırmızı, coğrafya nane likörü gibi yeşil, dilbilgisi rensiz bir sıvıymış, tatsız tuzsuz maden suyu gibiymiş. Bih Gezegeni'nde okul da yokmuş. Çocuklar öğreneceklerini evlerinde öğrenirlermiş. Yaşlarına ve programlarına göre her sabah bir bardak tarih şurubu ya da birkaç kaşık aritmetik şurubu falan içerlermiş.

İnanmazsınız ama bu gezegende öğrenmek bu kadar kolay olduğu halde bazı çocuklar mızımızlanmadan duramazlarmış.

Bir gün, "Haydi bakalım, iç şunu," demiş annelerden biri. "İç bak, zooloji ne kadar tatlı! Zoolojinin tadına doyumaz. İnanmazsan Carolina'ya sor," (Carolina da kapı yanında duran elektrikli hizmetçi robotmuş.)

Carolina gururla şişedeki sıvının tadına bakmış. Bir bardağa doldurup sıvıyı içtikten sonra da diliyle dudaklarını bir güzel yalamış.

"Oooh! Ne güzel!" deyip başlamış aldığı zooloji bilgilerini anlatmaya. "İnek

gevişgetiren memeli bir hayvandır. Otlâ beslenir, çikolatalı süt verir."

"Söylememiş miydim!" demiş Carolina'nın yardımıyla şurubun ne kadar yararlı olduğunu kanıtlayan anne.

Çocuk sözü edilenin zooloji şurubu değil balık yağı olduğundan hâlâ şüphedeymiş. Sonunda içmeyi kabul etmiş. Gözlerini kapayıp derslerini bir dikişte içivermiş. Aferin ona!

Pek tabii ki sizin de tahmin edeceğiniz gibi istekli ve çalışkan öğrenciler de varmış Bih Gezegeni'nde. Hattâ birkaç tane obur öğrenci bile varmış. Obur öğrenciler geceyarısı kalkar kırmızı renkli tarih şurubundan aşırır, bardaklarına doldurup doldurup içerlermiş. Onun için de çok bilgili olurlarmış.

Kreşe giden çocuklar için öğretici özel şekerler varmış Bih Gezegeni'nde. Çilekli, ananaslı, portakallı olan bu şekerlerden yiyenler bazı basit tekerlemeleri, haftanın günlerini, birden ona kadar sayıları öğreniverirlermiş.

Benim bir astronot arkadaşım Bih Gezegeni'nden dönerken hatıra olarak bu şekerlerden getirmişti bana. Ben de şekerini yesin diye kızıma verdim. Hemen Bih Gezegeni'nde kullanılan dilde komik bir şeyler söyledi. Galiba şöyle şeylerdi söyledikleri:

*anta anta pero pero
penta pinta pim pero*

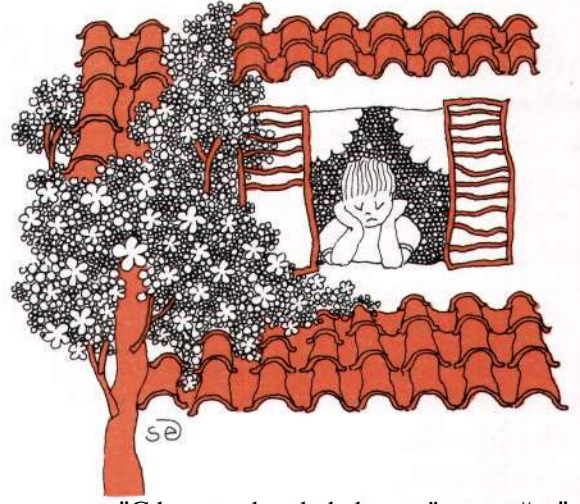
Ben kızımın söylediklerinden hiçbir şey anlamadım. Ya siz? Siz anladınız mı? Kim bilir, aynı şekerden yediyseniz anlamışsınızdır belki de.

Resimleyen: Huban Koman

DOST UÇURTMA

Seza Aksoy

"NEDEN BURAYA taşındık ki..." dedi İlgin. "Canım sıkılıyor."

Çatı katından caddedeki arabaları izlemek hiç de zevkli değildi. Evden görünmeyen küçük toprak alandan, top oynayan çocukların sesi geliyordu.

"Hadi Munçuk!... Aslan Munçuk!.. Goooo!!.. Ya, ya, ya..."

"Bu Munçuk da kim?" dedi annesi. "Burada sıkılıp duracağına in, sen de oyna Munçuk'la."

"Hiç birini tanı mıyorum ki," dedi İlgin. Gerçeği söylemiyordu aslında, Üç gündür o toprak alana gidiyordu. Sessizce duruyordu bir köşede. Belki biri, "Gel oynayalım," der diye bekliyordu. Dün biri çağırmıştı onu. Sincap dedikleri o sarışın çocuk.

"Munçuk eve kadar gitti. Yerine oynar mısın?"

İlgin plastik topu bir süre hevesle sürüklemişti. Ne yazık ki takımını bir gol yemekten kurtaramadı. Ter içinde koştururken oyuncuların oynamadığını, ortalığın sessizleştiğini sezdi birden. Munçuk arkasında duruyordu. Yüzü pancar gibi kızarmıştı. Gözleri kısık:

"Çık oyundan bakalım, süt çocuğu," dedi öfkeyle. Sesi nezleli gibiydi.

İlgin dikleşti. O zaman Munçuk meydan okur gibi süzdü çocukları.

"O oynarsa ben yokum," dedi.

Çocuklar kös kös Munçuk'un çevresinde kümeleştiler.

"Hiçbirini tanı mıyorsun ve canın sıkılıyor ha!" dedi babası. "Uçurtma yapmaya ne dersin!"

Babası çıtalari bağladı. Uçurtmayı dengeledi. İlgin kırmızı kâğıtla kapladı. Süsledi uçurtmayı. Annesi de incecik kâğıt şeritler kesti gökkuşağı rengindeki kuyruk için.

İlgin o gün akşamüstü toprak alanın yamacındaki bayırdan salıverdi uçurtmasını. Serçelerle, kırlangıçla, rüzgârla yarıştıracaktı. Maskaranın tekiydi bu uçurtma. Kimi kez yaramaz bir balık gibi taklalar atıyor, kimi kez lastik bir top gibi yerinde zıp zıp zıplıyordu. İlgin uçurtmasının oyunlarına dalıp gitmişti. Bu yüzden alandaki çocukların top oynamayı unutup hayranlıkla uçurtmayı izlediklerini görmedi. Munçuk'un öfkeli bakışlarını da.

Eve dönünce hep anlattı durdu.

Resimleyen: Sumru Eğinlioğlu

Uçurtmam şöyle yaptı, uçurtmam böyle yaptı, diye. Gökkuşağı koymuştu adını. Çok sevdiği bir arkadaşından söz eder gibiydi. Ya da o bir yarış atıydı, Ilgın da jokey. Birlikte engel atlamışlardı. Ilgın'ın atı yorulmak nedir bilmiyordu. Ilgın atını, masmavi bir gökovada beyaz buluttan bir trenin ardı sıra koşturuyordu.

Ertesi sabahı zor etti. Alana vardığında çocuklar oradaydılar. Oynamıyorlardı. Önemli bir konuyu tartıştıkları belliydi. Sincap dedikleri sarışın oğlan Ilgın'ı görünce el salladı. Ilgın gülümsedi. Aralarında Munçuk yoktu. Onlara doğru yürüdü.

Munçuk güzel bir uçurtma yapmıştı. Adını da Atmaca koymuştu. Ilgın'ın Gökkuşağı ile yarıştıracaktı. Çocuklar böyle dediler. Ilgın uçurtmasına güveniyor muydu? Güzelmiş güzel olmasına. Buna bir diyecekleri yoktu. Ama güzel olmak yetmiyordu. Savaş acımasızdı. Güçlü ve sağlam olmak gerekti. Atmaca da esaslıydı hani. Çocuklardan ikisi görmüşü uçurtmayı. Gece gibi karaydı rengi. Gerçek bir atmacaya benziyordu.

Ilgın uçurtmasına baktı. Yüreği pırpır eder gibiydi Gökkuşağı'nın. Ilgın bu yürek atışının korkudan mı yoksa heyecandan mı olduğunu kestiremedi. Yine de acıdı ona. Ya yarış kaybederse? Yara alırsa? Parçalanırsa? Kararsızdı. Yarıştan çekilmek istedi.

"Beni dinlersen yarış," dedi Sincap.

"Kaçarsan burada uçuramazsın bir daha. Munçuk sana rahat vermez."

Çocuklar ikiye ayrılmışlardı, Çoğunluk Munçuk'tan yanaydı. Sincap ve birkaçı da Ilgın'dan yana. İşte bu sırada Munçuk görüldü. Atmaca'yı kara bir kalkan gibi

önünde tutmuştu.

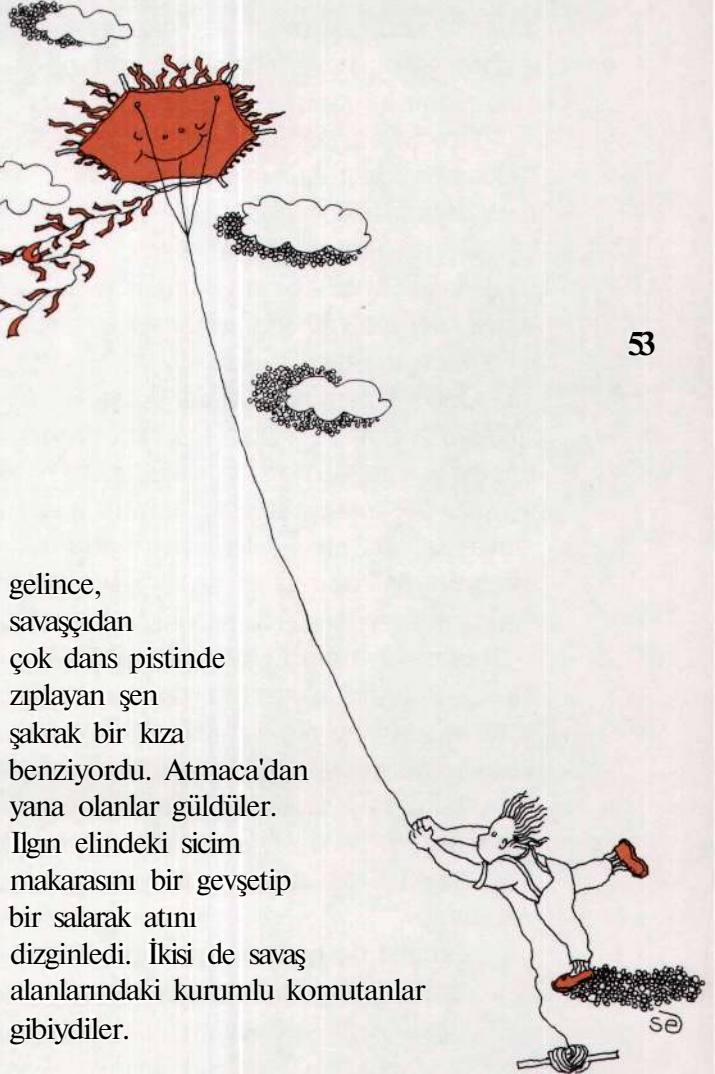
"Çocuklara yeterince hava attın. Uçur da bozalım fiyakanı," dedi.

Ilgın korunmaya geçti.

"Ben hava atmadım," diyecek oldu.

Öteki bir adım daha ilerleyip, "Ne o! Korkuyor musun yoksa?" diye üsteledi.

Başlar bir Ilgın'a bir Munçuk'a döndü. Sonra hep beraber bayıra tırmandılar. Atmaca hemen dengesini kurdu. Yayıldı göğe. Gökkuşağı'na

gelince,
savaşçıdan
çok dans pistinde
zıplayan şen
şakrak bir kıza
benziyordu. Atmaca'dan
yana olanlar güldüler.
Ilgın elindeki sicim
makarasını bir gevşetip
bir salarak atını
dizginledi. İkisi de savaş
alanlarındaki kurumlu komutanlar
gibiydiler.

Atmaca'nın kara kuyruğu giderek hızlanan rüzgârda meşin kamçılar gibi sakladı. Gökkuşağı o güzelim rengârenk kuyruğunu bir tavus kuşu gibi açtı.

"İpler dolandı. Hadi göreyim seni Gökkuşağı. Hadi Atmaca. Parçala onu," diye bağırdılar çocuklar.

Uçurtmalar yaman savaşıyordu. Uzaklardaki küçük beyaz bulutlar merakla savaşı izler gibiydi. Sonra birleşip kuvvetli bir külrengine dönüştüler.

Önce Atmaca parçalandı. Kara kâğıtları korsan bayrakları gibi dalgalandı. Kopuk parçaları havada başıboş gezip uçuştı. Gökkuşağı ağır yara almıştı. İpine sarılan Atmaca'nın iskeletinden kurtulmak istiyordu. Belki de dileği yaralı başını alıp uzaklara gitmekti. Ölümünü kimse görmesin istiyordu. Ilgın sicimini sağdı. Bıraktı. Rüzgâr Gökkuşağı'nı hızla uzaklara götürdü. Atmaca'nın kırık iskeleti peşi sıra sürükleniyordu.

"Esaslı savaştı. Değil mi ama!" dedi Munçuk.

"Senin Gökkuşağı sandığımdan güçlüymüş."

"Seninki de iyiydi," dedi Ilgın. Sincap, "Adın ne senin?" dedi. "Ilgın," dedi yavaşıca.

"Yarın saat onda alanda buluşuyoruz. Tamam mı!" dedi Munçuk çocuklara. Uzaklaşırken Ilgın'a bağırdı.

"Sen de gel arkadaş. Top falan oynarız."

Ilgın eve hem neşeli hem üzgün gitti. Ertesi sabah uyandığında sevinçle yeni dostlarını anımsadı. Alana koştu. Uçurtmasını unutmuştu bile.

Çocuklardan birkaçı oradaydılar. Sincap çömelmiş, şaşkınlıkla yere bakıyordu. Ilgın yanına gitti. O da Sincap gibi yere baktı. Yağmurun kabarttığı toprakta küçük kırmızı lekeler vardı.

"Kan izi," dedi Sincap. Çocuklar baktılar.

Küçük bir oğlan, "Ne kan izi be!.." diye bağırdı. "Ilgın'ın uçurtması bu. Bakın! Bakın! Taa, ağacın tepesinde. Zavalıcığın bir tek şeridi kalmış. Dün yağmur yağmıştı, kırmızı boyları akmış olmalı."

Ilgın'ın boğazına bir şeyler düğümlendi.

UZAYÇOCUKLARI

Yazan: Ahmet Tural,
Altın Kitaplar, 1990,
III hamur kâğıda,
karton kapaklı,
117 sayfa,
Roman,
Resimsiz.

Uzay Çocukları tür olarak bilim kurgu romanına giren, heyecanlı ve sürükleyici bir kitap. Sade ve akıcı bir dille yazılmış, yer yer atasözleri ve deyimler kullanılmış.

Kitabın konusu kısaca şöyle: Okulların yaz tatiline girmesi nedeniyle köyde yaşayan çocuklar ak-

şam vakti sevdikleri bir tepeye çıkarak söylerler. Bir gün çocukların karşlarına koyu renk derili, fosforlu gözlü, leylak rengi pelerinli üç çocuk çıkar. Bu farklı görünüşlü çocuklar uzaylı olduklarını söylediklerinde ötekiler bunu yadırgamaz, yalnızca onlara Dünya'da ne aradıklarını sorarlar. Uzaylı çocuklar eski tarihlerde Dünya'ya düşmüş bir uzay gemisindeki, içinde önemli bir belge bulunan demir çubuğu aradıklarını söylerler. Demir çubuğu arayan yalnız onlar değildir. Bir başka uzaylı grup daha bu demir çubuğun içindeki belgenin peşindedir.

Ahmet Tural'ın Uzay Çocukları kitabından bir bölümü size sunuyoruz.

Güzel okumalar...

BİLİM KURGU NEDİR?

Bilimkurgu, bilim ile düzyazı anlatımın bağlantı içinde olduğu bir yazın alanıdır.

Bilimkurgu olasılıklar dünyasını ortaya koyar. Yazarın görüşüne göre gelecekte dünyanın bilimsel bulgulardan ve var olan tekniklerden nasıl etkileneceğini gösterir.

19. yüzyılda yaşamış ünlü fransız yazar Jules Verne'nin Aya Seyahat ve Denizler Altında 20.000 Fersah adlı kitapları bilimkurgu türünün ilk örnekleri sayılabilir. Jules Verne'nin denizaltısı o zamanlar için bir düşten başka bir şey değildi. Tabii o zamanlarda uzaya açılmak, Ay'a gitmek de mümkün değildi. Ama gelişen teknoloji sayesinde bugün Ay'a gitmek gerçekten mümkün!

Bilimkurgu, macera, polisiye, gezi ve hayal ürünü romanların bir devamı sayılabilir. Ancak zaman ve yer açısından bu türleri aşar.

Bu tür kitaplarda zaman içinde yolculuklar yapılır, geçmişe ya da geleceğe gidilebilir. Robotlar, başka gezegenler ve o gezegenlerde yaşayanlarla kurulan ilişkiler anlatılır. Uzaylı yaratık E. T. ile dünyalı arkadaşını hatırlıyor musunuz?

İşte bilimkurgu türü kitaplar yazarın kendi düş dünyasında ki gezilerin sonunda yazdığı, içinde yaşadığı zaman için sadece gerçek dışı hikayeler olarak söz edilen ama gelecek yıllarda gerçekleştirebilecek hikayelerdir.

“ Kırk yaşlarında, omuzu yıldızlarla dolu subay, karşısında dikilen dört çocuğa tek tek dikkatle baktıktan sonra: "Yorgun görünüyorsunuz, ayakta durmayın, oturun," dedi. Çocuklar maroken koltuklara ürkek ürkek otururken de, "Demek öyle?.." diye ekledi. "Arkadaşınızı da alıp götürdüler."

"Götürdükleri benim kardeşimdi," dedi Hakan.

"Onu özellikle mi seçtiler dersiniz?"

"Bilmiyoruz, ama kız kardeşim çok zekidir; karnesi pekiyiden başka not görmedi şimdiye kadar."

Subay başını salladıktan sonra, "Eğer onlar dediğiniz gibi gerçekten uzaylıysa, biz ne yapabiliriz?" dedi.

"Bulut olduğu yerde duruyor," diyerek. Emrah söze karıştı. "Bir uçak ona kolayca yaklaşabilir."

Subay bir kez daha başını salladı ve: "Sorun sadece bu değil," dedi. "Hadi anlatılanlara benim aklım yattı diyelim, diğer görevlileri nasıl inandıracağız? İnanırsak bile sorumluluğu kim üstlenecek? Diyelim ki buluta yaklaşacak uçağa bir şey oldu... Havacılık tarihi bu konulara ilişkin dramatik öykülerle doludur."

Meriç, "Yaklaşmayı bir helikopterle deneyelim," dedi.

"Deneyelim mi?!"

"Biz de helikoptere binebiliriz demek istedim."

Sinan'ın da aklına yatmıştı bu: "Size ayrıntıyla anlattık," dedi subaya. "Onlarla görülecek bir hesabımız da var..."

Subay, "Cesaretiniz, kararlılığınız hoş," dedi gülümseyerek, "fakat o gösterdiğiniz bulut sandığınızdan çok daha yüksek. Yine de... İsterseniz o bulutu, çevresini çok güçlü radarlarla tatabilirim."

"Teşekkür ederiz," dedi Emrah. "Ama gerçek ortada, bunu bize inanmış görünmek için söylüyorsunuz."

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Radar taraması zaten yapılıyor olmalı... Hem ışık hızına yakın hızlara ulaşabilen bir geminin, radar gibi ilkel bir araca yakalanması gülünç olur."

Subayın yüzündeki gülümseme daha da genişledi. "Ben yine de radar araştırması yaptıracağım," dedi. "Sizden bir, iki saat kadar zaman rica etsem... Bu süre içinde benim ve kışlamızın konuyu olun."

Subay böyle dedikten sonra bir düğmeye bastı, genç bir subay içeri girdi. Ona, "Çocuklar benim konduğum," dedi. "Kışlada diledikleri yeri gezebilirler: kantinden istediklerini alabilirler." Genç subay anında, "Başüstüne komutanım!" deyip çocuklara yol gösterdi: "Buyurun..."

Kışlanın çeşitli kesimlerini dolaşırken, zamanın nasıl geçtiğini anlayamadılar bile. Gezinti-den sonra genç subay onları kantine götürüp de gülerек: "Dileyin benden ne dilerseniz..." deyince, karınlarının iyice acıktığını anımsadılar.

Yemeklerini yedikten sonra genç subay, "Siz bir süre bahçede dolaşın," dedi. "Ben gerektiğinde sizi çağırırım."

Sessizce bahçeye indiler; fakat bahçeye inip de yalnız kalınca, Hakan olanca öfkesiyle Sinan'ın üzerine yürüdü: "Tamam açtın!" dedi. "Hepimiz acıkmıştık, ama art arda dört tabak rosto, dört tabak şambabası, dört tabak da pilav yemez..."

...

Hakan: "O genç subay yukarıya gidip neler yediğimizi söylerse... bilin ki rezil olduk," deyince Sinan: "Aldırmayın canım!" dedi. "Onlar görmüş geçirmiş insanlar... Hem karnımız tok sırtımız pek. Hava da çok güzel... Rüzgâr ılık ılık... esiyor."

Sinan sözünü tamamlarken, sağ elini kaşı üzerine götürüp dikkatle gökyüzüne bakmaya başlamıştı: "Hey... şunlara bakın; çatının biraz yüksekinde... Gördünüz mü?"

Hepsi birden Sinan'ın işaret ettiği yöne baktı: "Uçaklar... Savaş uçakları!"

"İki grup... Üçü önde, diğer üçü de daha geride."

"Tamam, buluta yaklaşıyorlar," dedi Emrah. "Yaşasın!"

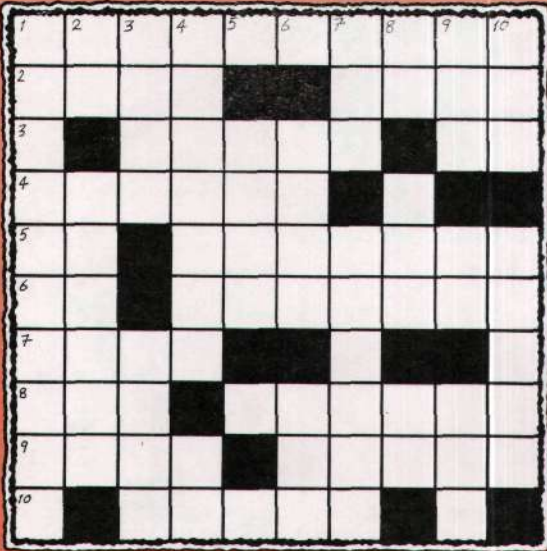
Tam bu sıra dördü de buluta doğru hızla yaklaşan uçaklara baktığından, yanlarına gelmiş uç uzaylı çocuğu fark edemediler. ” ”

Bir Sözcük Bin Sözcük

Hazırlayan: Aslı Özer

SOLDAN SAĞA

1. *ince Memed'in* yazarı 2. Bir devlet ya da kuruluşun gizli amaçları için çalışan kimse, casus. - Masallarda huysuz, çirkin, ihtiyar kadın tipi. 3. Ek. - Dünya'nın uydusu. 4. Yıkılmış ya da yanmış olan yapılardan geriye kalan, yıkıntı. 5. Bir renk. - Yaralı gösterenlere, yarışlarda ve sergilerde derece alanlara ödül, kimi kez de önemli bir olay dolayısıyla ilgililere hatıra olarak verilen metal nişan. 6. Alfabemizin dördüncü harfinin okunuşu. - TERSİ, Çok ince yufkadan yapılarak arasına badem, fındık, ceviz gibi şeyler konulan tatlı. 7. Bir ilimiz. 8. TERSİ, Derinin gözeneklerinden sızan, kendine özgü bir kokusu olan, yapışkan, renksiz, tuzlu sıvı. - Yurdumuzda yetişen bir süs ve gölge ağacı, salkım ağacı. 9. Elektrikte artıuç - Eskiden kimi gezgin ve dervişlere verilen ad. 10. Uzunluk ölçüsü birimi

Çözümü gelecek sayıda

BİR ARMAĞANIMIZ VAR!
Bulmacamızın tümünü çözen ilk 20 kişiye bir armağanımız var. Gülçin Alpöge'nin MASALLARLA DÜNYA GEZİSİ adlı kitabı. Çözümünüzü hemen postalayın. Unutmayın. MASALLARLA DÜNYA GEZİSİ'ni bize yazan ilk 20 kişiye göndereceğiz.
DİKKAT: Derginizi kesmeyin. Çözümlerinizi yazıp bize yollamanız için derginizle birlikte gönderdiğiniz çözüm kartını kullanabilirsiniz.

YUKARIDAN AŞAĞIYA

1. 1986Polonya Gülümseme Nişanı sahibi, Gözüboynuz ile iziyaldız, Tekir Noktalama İşaretlerini Öğretiyor, Zıpır Bilmeceler adlı kitapların yazarı. 2. TERSİ, Almanca ever. TERSİ, Sevinçli, keyifli, şen. 3. Ozan. Birkaç türü birleşince çeşitli kimyasal molekülleri, bir tek türü ise bir kimyasal öğeyi oluşturan parçacık. 4. Bir şeyin ne demek olduğunu, neye işaret ettiğini kavramak; yeni bilgileri bir araya getirerek sonuç niteliğinde başka bir bilgi edinmek. Bir cetvel türü. 5. TERSİ, Boru içindeki bir akışkanın akışını durdurmaya ya da serbest bırakmaya yarayan aygıt. 6. Ayrılırken birbirine esenlik dilemek. - Kışın yağar. 7. Kraliçe. - Abece, bir dilin harflerini tanıtarak okuma öğrenmeyi sağlayan kitap. 8. Derginizin bu sayısında yetişkinler ekinde *Ona Kitabı Sevdirelim* adlı yazısını verdiğimiz yazarın adı. - Son sözcüğünün karşıtı. - Side'nin sessiz harfleri. 9. Her yanı su ile çevrilmiş kara parçası. - TERSİ, Yılın on iki bölümünden her biri. - TERSİ, Tren yolu. 10. TERSİ, Dünya'nın Güneş çevresinde tam bir dolanım yapması için geçen 365 gün, 5 saat ve 49 dakikalık zaman. - TERSİ, Işık veren aygıt.

BİZ BİZE

Sevgili okurlarımız,

Dergimize gönderilen mektuplardan iki tanesine bu sayımızda yer vermek istedik. Sevgili Ceren ve Ece'ye teşekkür ediyoruz. Bizi çok mutlu ettiler.

10.Ağustos.1990
Cuma

Sayın Fatih Erdoğan,
9 Ağustos 1990 tarihli Cumhuriyet Gazetesi'nin "Kitap" adlı ekinde yayımlanmış Mürşit Balabanlılar ile yaptığınız söyleşi ve tüm çocukları mutlu edecek güzel haberiniz, yalnız çocukları değil, okuyan tüm büyüklere de çok sevindirdi.

Türkiye'de çocuk dergilerinin geçmişini özetlemiş olmanız, bu konuda yepyeni bir içerik ve duygu ile kolları yeniden sıvayıp çocukları da edebiyat konusunda bilinçlendirmek, küçük yaştan itibaren eğitmeye başlamak istediğiniz takdir edilecek bir düşünce. Gerek siz, gerekse derginin çıkarılmasını destekleyen tüm arkadaşlarınıza da buradan sonsuz teşekkürler ederek asıl meseleye geçmek istiyorum.

Ben gerek bir öğrenci, gerekse kardeşini mutlu ve bilinçli görmek isteyen bir abla olarak küçük kardeşimin derginize abone olmasını istemekteyim. Derginin içeriğini, gerek Türk, gerekse yabancı yazarların derginizde yer alacağını öğrendikten sonra, kardeşimin küçük yaştan değişik olayları görmesi, yorum yapabilmesi ve yazarları öykü ve yazıları ile tanıyıp onlar hakkında fikir yürütebilmesi için böyle bir dergi ile her ay bilgi hazinesi- ni genişleteceği inancındayım. Derginin daha çok 8-12 yaş arasındaki çocukların ilgi alanlarına yönelik olduğunu öğrendik. Kardeşim ise henüz sekiz yaşında ve yaşının bazı şeyleri öğrenbilmesi için ideal olduğunu düşünüyorum. Ben lise öğrencisi olmakla birlikte 15 yaşındayım. Kardeşimin her yönden iyi yetişmesi için elimden geleni yapmaya hazırım. Edebiyata olan ilgimin kardeşim için de bir zorunluluk değil, severek ve anlayarak gelişmesini ve gelecek kuşakların bilinçli yetişmesi için ona böyle bir sürprizi yapmaktan çekinmiyorum. Benim bu sürprizimin onu çok mutlu edeceğinden eminim.

Kırmızıfıfara de dahil olmak üzere hayatınız boyunca yapacağınız tüm girişimlerinizde başarılar dilerim.

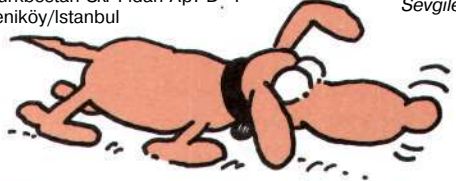
Sevgi ve saygılarımla
S. Ece Üvey

Merhaba! Ben Ceren Oykut.

Derginizin yeni üyesiyim. Kırmızıfıfara'yi okudum ve çok beğendim. Şimdilik size kendimden bahsedeceğim daha sonra size hikâyeler yazacağım. Benim iki yaşında minik bir köpeğim var. Köpeğim gönderdiğim karikatüre çok benziyor. Yakında bir kaplumbağam olacak. Bunun için çok mutluyum. İtalyan Kız Ortaokulu hazırlık sınıfında okuyorum ve okulumu çok seviyorum. Bana sevdiğilerim Ceco der. İsterseniz siz de diyebilirsiniz. Eğer bana yazarsanız çok memnun olurum.

Ceren Oykut
Türkbostan Sk. Fidan Ap. D. 4
Yeniköy/İstanbul

Sevgilerimle
Ceren

Yanda resmi görülen
üyemiz! Lütfen bize telefon
edip adını soyadını
bildirir misin?
(527 81 00'dan Neslihan)

Geçen sayımızdaki
bulmacanın çözümü

Birinci sayımızdaki bulmacayı çözüp, Vedat Dalokay'ın KOLO adlı kitabını kazanan üyelerimiz:

Oğuz Demiralp, A. Yaren Köse, Özgür Özdoğru, Emek Yurdakul, Ayşe Ercümen, Kurtuluş Aka, Berrak Buhara, Burçak Tümer, Özlem Koşar, Ogün Vehaplar, Buket Avcı, Gül Özbek, Doğan Alkım Öztürk, Taha Yalçındağ, Berna Ekal, Jale Özçelik, Iğın Aksoy, Levent Tamgörgü, Selin Tiftikçi.

REDHOUSE SUNAR:

Kırmızıfare Çocuk Yayınları

Çocuk Edebiyatı Dizisi

Yıllardır okulöncesi kitaplar alanında öncü işlevini gören Redhouse Yayınevi, okul çağındaki (8-12) çocuklar için de yeni bir diziye başladı. Kırmızıfare Çocuk Edebiyatı Dizisi. Bu dizide Türk ve dünya çocuk edebiyatının seçkin yapıtları yer alacaktır.

ÇOCUK EDEBİYATI DİZİSİ

Bacaksız Bir Gün...(Fıkralar) 1988

Derleyen: Hakkı Özkan Resimler: Mustafa Eremektar (Mistik)

Zıprırmeceler, 1988

Hazırlayan: Yalvaç ural Resimler: Gamze Baltaş

Masallarla Dünya Gezisi, 1989

Derleyen: Gülçin Alpöge Resimler: Şekip Davaz

Yağmur Ormanı, 1988

Masallar: Elvan Pektaş Resimler: Nihan Başak

Tekir Noktalama İşaretlerini Öğretiyor, 1989

Yazan ve resimleyen: Yalvaç ural

Kolo, 1989

Yazan: Vedat Dalokay Resimler: Sekip Davaz

Uçurtmam Bulut Şimdi, 1987

Öyküler: Sevim Ak Resimler: Behiç Ak

Karşı Pencere, 1988

Öyküler: Sevim Ak Resimler: Behiç Ak

Yedi Kapılı Kent, 1989

Öykü ve resimler: Ayla Çınaroğlu

Kırk Yılda Bir, 1988

Mustafa Eremektar (Mistik)

Anıtların Öyküleri, 1989

Yazan: Adnan Özyalçın

İsteme Adresi:

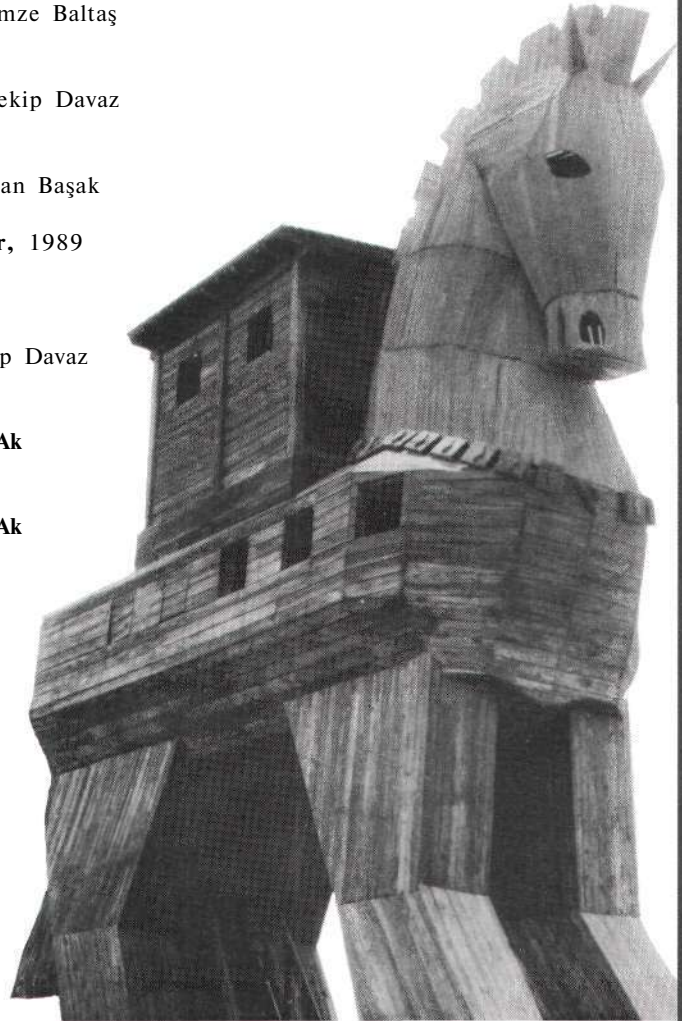
KIRMIZIFARE ÇOCUK YAYIMLARI

Redhouse Yayınevi

Rızapaşa Yokuşu No:50

Mercan 34450 İstanbul

Tel: 527 81 00

CAN

YAYINLARI

Çocuk Kitapları

% 5 KDV Fiyatların içindedir.

DİKKAT! Posta ödemeli gönderemiyoruz.
İstenilen kitapların tutan kadar posta pulu
gönderebilirsiniz.

Küçük Pıtırık / Sempé-Gosciny...	6.000
Pıtırık'ın Bisikleti / Sempé-Gosciny...	6.000
Pıtırık Futbolcu / Sempé-Gosciny...	6.000
Pıtırık Tatilde / Sempé-Gosciny...	6.000
Pıtırık Kampta / Sempé-Gosciny...	6.000
Pıtırık Satranç Oynuyor / Sempé-Gosciny...	6.000
Pıtırık Pazara Gidiyor / Sempé-Gosciny...	6.000
Pıtırık'a Bir Öpücük / Sempé-Gosciny...	6.000
Ben de Çocuktum / Aziz Nesin...	7.000
La Fontaine - Masallar / Orhan Veli...	6.000
Beyaz Yele / René Guillot...	7.000
Kırmızı Balon / Lamorisse / Erdal Öz...	7.000
Alçacıktan Kar Yağar / Erdal Öz...	6.000
Fedor Amca / Uspenski...	7.000
Palavracı Baron / Erich Kästner...	6.000
Açıkgöz Budalalar / Erich Kästner...	6.000
Hayvanlar Toplantısı / Erich Kästner...	6.000
Küçük Hafiyeler / Erich Kästner...	8.000
Uçan Sınıf / Erich Kästner...	6.000
Gülibik / Çetin Öner...	6.000
Mavi Kuşu Gören Var Mı / Çetin Öner...	6.000
İlyada / Homeros...	7.000
Odissey / Homeros...	8.000
Güneşe Vurgun Çocuk / İhmal Amca...	6.000
Şeytan Uçurtması / İhmal Amca...	6.000
Kibritçi Kız / Andersen...	6.000
Yavru Kayık / Zeyyat Selimoğlu...	6.000
Martılar Adası / Zeyyat Selimoğlu...	8.000
Kar Tanesi / Süleyman Bulut...	6.000
Sarıtay / Süleyman Bulut...	6.000
Kuğuların Türküsü / Marcel Aymé...	6.000
Suluboya Kutuları / Marcel Aymé...	6.000
Nuhun Gemisi / Marcel Aymé...	6.000
Yağmur Yağdıran Kedi / Marcel Aymé...	6.000
Gilgamiş / Ahmet Köklügiller...	6.000
Şişkolarla Siskalar / Andre Maurois...	6.000
Forsa / Ömer Seyfettin...	8.000
Yeşil Parmaklı Çocuk / Maurice Druon...	6.000
Kahveci Güzeli / Abdülkadir Bulut...	6.000
Küçük İzo Mizo / Angel Karaliyçev...	6.000
Ellerinden Öperim / Angel Karaliyçev...	6.000
Alagün Çocukları / Nezihe Meriç...	6.000
Şeytanın Altınları / Ülkü Tamer...	6.000
Afacanların Şenliği / Mihalkov...	6.000
Şamatalı Köy / Astrid Lindgren...	6.000
Pippi Cincin Adasında / Astrid Lindgren...	6.000
Pal Sokağı Çocukları / Ferenc Molnar...	10.000
Çarli'nin Çikolata Fabrikası / Roald Dahl...	10.000
Define Adasına Dönüş / John Connell...	7.000
Küçük Prens / Saint-Exupéry...	9.000

YAYINLARI

Babıâli cad. No: 19, Kat: 2
Cağaloğlu / İSTANBUL
E 528 61 13 - 513 51 88